

**DEN danske
STJERNE**

Marts 1977
126. årgang · Nummer 3

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Marts 1977
126. årgang · Nummer 3

Det øverste Præsidentskab

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

De Tolvs råd

Ezra Taft Benson	Thomas S. Monson
Mark E. Petersen	Boyd K. Packer
Delbert L. Stapley	Marvin J. Ashton
LeGrand Richards	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry
Gordon B. Hinckley	David B. Haight

Rådgivende komité

Howard W. Hunter	L. Tom Perry
Robert D. Hales	O. Leslie Stone

Redaktør af kirkens magasiner

Dean L. Larsen

International Magazines redaktion

Larry A. Hiller, chefredaktør
Carol Larsen, medredaktør
Roger Gylling, designer

Den danske Stjernes redaktion

Jørgen Ljungstrøm, Translation Services
Vodroffsvej 7, DK 1900 København V
Peter Berkahn, Nyt om Kirken
Porthstr. 5-7, D-6000 Frankfurt/Main 50
Harry Bohler, layout

Tryk

Paul Giese KG, Offenbach/Main

Korrespondenter

Københavns Stav:

Den danske Mission:

Abonnement

Tegnes gennem wards/grenrepræsentanten: 12 numre dkr. 42,00
Nævnte priser er incl. moms og porto.
Betalning over giro 3120988 til Distributions Centret, Smedevangen 9, 3540 Lyngby.
United States and Canada: \$ 8.00 (surface mail)

© 1977 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. All rights reserved.

INDHOLDSFORTEGNELSE

Hjælpeforeningen; dens løfte og mulighed,	
af præsident Spencer W. Kimball	1
Enhver søster er betydningsfuld, af Barbara B. Smith	3
Evangeliet forandrer en kvindes tilværelse, af Carol Larsen	4
Nu føler jeg mig udvalgt og værdifuld, af Irma De MacKenna	8
Når du føler dig utilstrækkelig som moder, af Claudia T. Goates	10
Spørgsmål og svar	21
Det er ikke meningsløst at overveje, af Susan Hill	22
Gerda, jeg elsker dig, af Linda K. Hoffman	24
Fokus på missionering	26
Indsigt	28
Vi behøver hinanden	33
Børnestjernen	
Den lysende påskekjole, af Dora D. Flack	13
Jesus Kristus, vor Herre og Frelser	16
T-Shirtmissionæren	18
Bare for sjov	20

Budskab fra Det overste Præsidentskab

Hjælpeforeningen ; dens løfte og mulighed

AF PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Det er meget passende, at dette nummer af Den danske Stjerne især skal være rettet mod kirkens kvinder, for den 17. marts betegner den 136. årsdag for grundlæggelsen af deres enestående organisation „Hjælpeforeningen“. „Jeg vil organisere jer . . . efter præstedømmets mønster,“

sagde profeten Joseph Smith til den lille gruppe kvinder, som ønskede at have deres egen forening. Senere tilføjede han: „Kirken var aldrig fuldstændig organiseret, før kvinderne således organiseredes“ (Story of the Organization of the Relief Society i *Relief Society*

Magazine, March 1919, p. 129). Således blev de sidste dages helliges kvinder overalt forenede i et søsterskab. Og idag velsigner hjælpeforeningen enhver kvinde, som accepterer aktivitetsgaven i dette søsterskab, ligesom unge pigers organisation velsigner deres yngre søstre.

Jeg gad vide, om kvinder, der ikke fuldt ud deltager i hjælpeforeningen, forstår de store løfter, der følger med deres medlemskab i den. Lad mig nævne nogle af disse velsignelser, som er fremhævet af profeten Joseph Smith:

1. Denne forening, en forening af søstre, er organiseret „i henhold til jeres natur . . . I er nu bragt i en situation, i hvilken I kan handle i overensstemmelse med de medfølelse evner, som Gud har nedlagt i jer.“ (*HC*, 4:605)

2. „Hvis denne forening lytter til den Almægtiges råd gennem kirken ledere, vil de have magt til at råde over dronninger i deres midte.“ (*HC*, 4:605)

3. „Hvis I lever op til jeres privilegier, kan engle ikke afholde fra at være jeres ledsagere.“ (*HC*, 4:605)

4. „Kundskab og intelligens skal udgives fra idag og fremover.“ (*HC*, 4:607)

5. „Dette selskab skal fryde sig.“ (*HC*, 4:607)

Jeg synes, der er mange måder, hvorpå disse løfter er blevet opfyldt. Jeg tænker på den åbenbaringens ånd, som min egen kære kone bringer ind i vort hjem på grund af de timer, hun hvert eneste år af vort ægteskab har brugt til at studere skrifterne, så hun kan være beredt til at undervise evangeliets principper i sin kaldelse i hjælpeforeningen. Jeg tænker på den dejlige og søde ånd, der ledsager hende, efter at hun har tilbragt tid med barmhjertighedsgeringer eller gennem det kærlige samvær med sin besøgs-lærerindekammerat. Vore hjælpeforeningssøstre viser deres villighed til at følge Freiseren og yde noget for Guds rige. De styrker hinanden, de udvikles og lærer sammen. De deler hinandens vidnesbyrd om storheden af deres kaldelse til at hjælpe hinanden og deres viden om, at Herren hjælper dem, når de søger hjælp til disse opgaver.

Jeg beundrer trofastheden hos mange af vore søstre og deres usigelige hengivenhed for retfærdighedens sag. Min egen vidunderlige mors dagbog beskriver et langt liv i taknemmelighed over muligheder for at tjene og også sorg over, at hun ikke kunne gøre mere. Jeg smilte, da jeg fornylig læste en indførelse fra den 16. januar 1900. Hun virkede som forsterdgiver i hjælpeforeningen i Thacher i staten Arizona, og præsidentskabet besøgte en søsters hjem, hvor en syg baby havde forhindret moderen i at gøre sin syning færdig. Mor tog sin symaskine, en madpakke, sin egen baby og en højrygget stol med, og så begyndte hun at arbejde. Hun skrev den aften, „vi syede fire forklæder, fire par bukser og begyndte på en skjorte til en af drengene“. De var nødt til at holde op klokken seksten for

at deltage i en begravelse, så „vi fik ikke gjort mere end det“. Jeg ville have været imponeret over et sådant resultat, snarere end at tænke: „Nå . . . det blev ikke til så meget.“ Derpå mødtes hjælpeforeningen i vores hjem to dage senere til et arbejds møde. „Der var god tilslutning“ skrev mor, og „temmelig meget blev udført“. Og efter det arbejds møde tog hun uden at kny til et bestyrelsesmøde.

Det er i sådant et hjem, jeg blev født og opdraget af en kvinde, som i alle sine handlinger ledtes af ønsket om at tjene. Det er et sådant hjem, min hustru har skabt. Det er et sådant hjem, tusinder af vidunderlige kvinder over hele kirken har skabt for deres mænd og børn, og jeg føler helt sikkert, at meget af deres succes kommer fra de idealer og det arbejde, som de lærer i hjælpeforeningen.

Vi i Det øverste Præsidentskab føler så stærkt de velsignelser, der kommer gennem hjælpeforeningen, at vi har bedt præsidenter for stave, missioner og distrikter opmuntre søstre til at komme i hjælpeforeningen og hjælpe brødrene til at forstå den store styrke til præstedømmet og familierne, der kommer gennem søstrenes aktivitet i hjælpeforeningen. Vi har især opfordret dem til at opmuntre enlige søstre til at deltage i hjælpeforeningen.

Hjælpeforeningen er Herrens organisation for kvinder. Den svarer til den præstedømmelige optræning, der gives brødrene. Der ligger en kraft i den organisation, som endnu ikke fuldtud er blevet udøvet, til at styrke Zions hjem og opbygge Guds rige — og det vil ikke ske, før både søstre og præstedømmet forstår hjælpeforeningens vældige muligheder.

Der ligger god lærdom for enhver i referaterne fra femtende wards hjælpeforening her i Salt Lake. Denne organisation blev i mere end fyrretyve år, fra 1868, ledet af Sarah M. Kimball, en storslået kvinde, men ikke i familie med mig. I slutningen af 1870'erne, da hjælpeforeningen var blevet organiseret i alle ward, forstod nogle af brødrene lejlighedsvis ikke programmet og undlod derfor at give det deres fulde støtte, men biskoppen af dette ward forstod og respekterede hjælpeforeningen. Den 8. januar 1878 sendte han sin rådgiver for at tale i hjælpeforeningen. Broder Binder overbragte biskoppens kærlige hilsen og sagde, at han „ikke havde grund til at frygte, at søstre ville overskride præstedømmets grænser“. I stedet lovede han dem „støtte og tillid“. Derpå tilføjede han noget meget betydningsfuldt. Han håbede, at søstre ville støtte deres ledere „lige så trofast som de ville støtte biskoppen og rådgivere“. (Referat, Fifteenth ward Relief Society, Church Archives)

Vi gentager dette budskab. Vi håber, at i søstre vil støtte jeres ledere i hjælpeforeningen lige så trofast og fuldtud, som vi støtter dem. Søster Smith og hendes rådgivere er ædle kvinder. De søger Andens vejledning i deres tilværelse og før deres beslutninger. De er trofaste husholdere i det store og betydningsfulde ansvar, de er blevet kaldet til. De arbejder i harmoni med deres vejledere fra De tolv Råd og støtter på enhver måde præstedømmet. De har vor kærlighed, vor tillid og vor støtte.

Det er en stor velsignelse at være kvinde i kirken idag. Modstanden mod retskaffenhed har aldrig været større,

men mulighederne for at opfylde vort formål har heller aldrig været større.

Hvad er da vort største formål? Er det ikke selv at opnå guddommelighed. Og hvilke egenskaber må vi udvikle for at opnå en sådan storhed? Lad os betragte nogle af dem:

For det første: Intelligens, lys og kundskab. Hvilke særlige muligheder har kvinden på dette område? Disse egenskaber er, som I husker, dele af et løfte, som blev givet søstre af profeten Joseph Smith. Da vi lærer bedst ved at belære andre, mener vi, at hjælpeforeningens søstre ser opfyldelsen af det løfte dagligt, når vi belærer børnene derhjemme, i søndagsskolen, i primary, i hjælpeforeningen, ved nadvermøder og i den daglige omgang med andre mennesker. Vi opfordrer vore søstre, som er kaldede til at undervise, om at ære deres kaldelser ved studium og bøn, idet de anerkender de evigtvarende værdier, som de opbygger for sig selv såvel som for dem, de belærer. Vi opmuntrer alle vore søstre til at benytte sig af mulighederne for at modtage lys og kundskab gennem uddannelse, personlige studier og i hjælpeforeningen.

For det andet: Lederskab. Kvinder har enestående muligheder for at udvikle egenskaber som ledere. Tænk I på lederskab i form af at fortælle andre, hvad de skal gøre, eller personligt at træffe alle afgørelser? Nej, slet ikke. Lederskab er evne til at opmuntre andre til at yde den bedst mulige indsats gennem arbejdet hen imod et ønsket mål. Hvem har større og mere betydningsfulde muligheder for at lede end en mor, som vejleder sine børn henimod fuldkommenhed, eller den hustru, som dagligt rådgiver sig med sin mand, så de sammen kan udvikles? Den Kolossale lederindsats, som kvinderne udfører i kirkens hjælpeorganisationer kan ikke undmås.

Og til sidst — den måske mest guddommelige egenskab: Hengivenhed og kærlighed — hengivenhed uldvist gennem tjeneste for andre, uselvished, denne yderligtgående interesse for andre, som vi kalder kærlighed. Hjælpeforeningen giver kvinderne mange muligheder for at give udtryk for deres følelser, som f.eks. barmhjertighed, godgørelse og kærlighed. Der er andre måder at udvise tjeneste på — i samfundet og især derhjemme. Hvorsohmest kvinder er sandturo for deres kvindelige natur og benytter deres muligheder for at yde kærlig hjælp, lærer de i højere grad at blive ligesom Gud.

Jeg har her kun nævnt nogle få af de særlige velsignelser, Gud giver sine døtre for at hjælpe dem at blive ligesom han. Hans sønner har deres egne særlige muligheder. Og i sin visdom og barmhjertighed gjorde vor himmelske Fader mænd og kvinder afhængige af hinanden i deres stræben efter at udvikle sig i fuldt mål. Fordi de i deres natur er en del forskellige, kan de supplere hinanden. Fordi de på mange måder ligner hinanden, kan de forstå hinanden. Lad ingen misunde den anden deres forskelligheder. Lad begge erkende, hvad der er overfladisk, og hvad der er noget grundlæggende, og så handle i overensstemmelse dermed. Og må præstedømmets broderskab og hjælpeforeningens søsterskab blive til velsignelse for alle medlemmers tilværelse i denne storlådede kirke, så vi kan hjælpe hinanden henad vejen mod fuldkommenhed.

Enhver søster er betydningsfuld

AF BARBARA B. SMITH
Generalpræsidentinde for hjælpeforeningen

Da profeten Joseph Smith organiserede og oprettede kirken tilføjede han kvinderens hjælpeforening og gjorde den til en del af den genoprettede kirke. Kvinder er blevet anerkendt i Herrens planer, og perioder, hvor evangeliet blomstrer, er kvinderne blevet organiseret med retfærdige formål for øje. Denne storlådede hjælpeforenings-bevægelse er en del af genoprettelsen af alt det, som er blevet lovet af de gamle profeter. Hvad Herren angår, så er hjælpeforeningen en del af hele det evangeliske program.

Hjælpeforeningens formål er at give mulighed og motivation for større og mere effektiv barmhjertighedsgerning fra søstrenes side, og mulighed for et afvekslende program for fortsat uddannelse. I en verden, hvor stadige og vigtige sociale forandringer foregår, er det uden vejledning umuligt for kvinder at blive uddannet og at være opmærksomme på og i stand til at træffe valg, der stemmer overens med evangeliske principper, studium af former for omgang med andre mennesker, samt lektier om de forhold, hvorunder søstre rundt omkring i verden lever. Vi har brug for hjælpeforeningens bestandige opmuntring og organisation som en hjælp til at involvere os i omsorg for og betjening af andre.

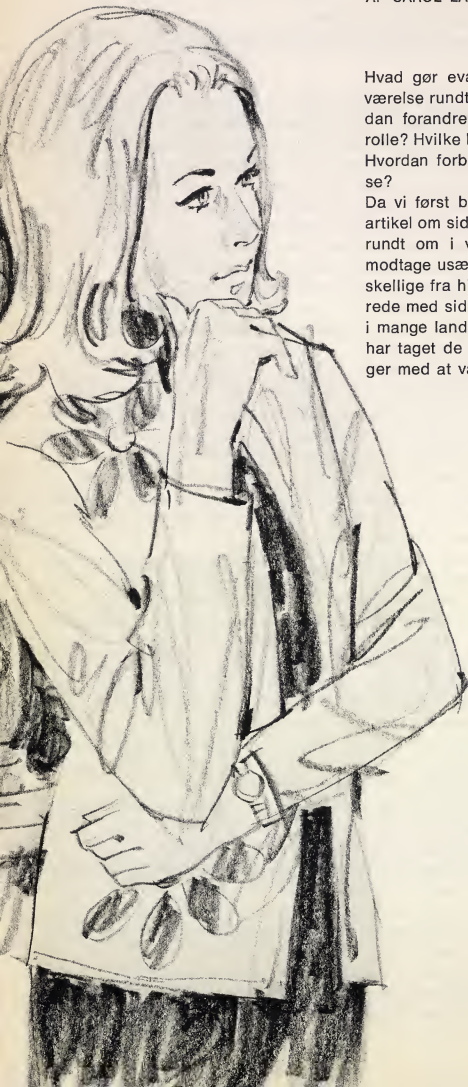
Kirkens søstre repræsenterer en uvurderlig kilde af godt. Deres naturlige gaver, evner og talenter er inspirerende! Jeg har været vidne til og kender deres store styrke.

Men hjælpeforeningens vision er noget meget større end blot at tjene os selv. Først udvikler vi os selv og velsigner andre. Vi holder fast ved den vision, fordi den er Kristi vision for os alle — at frigøre os selv i tjeneste for andre. I den proces finder vi os selv. Arbejdet for dem, der er involveret i kirken, er at opfordre, forklare, vise, arrangere og gøre alt, hvad vi kan for at belære vore kære brødre og søstre om Herrens planer med dem. Uden tvøven følger vi det mål, som også var vor Frelseres.

Hvis jeg havde mulighed for at besøge hver enkelt sidste dages hellig søter i verden, ville jeg ønske, at hun måtte få at vide, hvor umådeligt meget hun er værd for Guds rige, og hendes talenter, evner, gaver og hendes største glæder vil blomstre og opfylde i størst muligt omfang i Guds rige, og at Herren, som en del af genoprettelsen af alle ting, oprettede en organisation for søstrene i Herrens familie. Denne hjælpeforening kan blive til en vidunderlig og berigende oplevelse for alle søstre som en hjælp til personlig udvikling, for at de derefter kan hjælpe andre med at udvikle sig. Mønsteret er i sandhed Kristus lig.

Evangeliet forandrer en kvindes tilværelse

Perspektiver fra mange kulturer
AF CAROL LARSEN

Hvad gør evangeliet for kvinders tilværelse rundt omkring i verden? Hvordan forandrer det deres traditionelle rolle? Hvilke konflikter forårsager det? Hvordan forbedrer det deres tilværelse?

Da vi først begyndte at tænke på en artikel om sidste dages hellige kvinder rundt om i verden, forventede vi at modtage usædvanlige indlæg, helt forskellige fra hinanden. Vi korresponderede med sidste dages hellige kvinder i mange lande, kvinder som med held har taget de udforbringere op som følger med at være medlemmer af kirken.

Men den udtalelse vi fik fra Angela Ludomirsky, der er rådgiver i hjælpeforeningspræsidentskabet i LaPlata første Ward i Quilmes stav i Argentina, og som har boet i fire sydamerikanske lande, opsummerer, hvad vi fandt ud af. „Der er ingen forskel på et sidste dages hellig hjem i Costa Rica eller i Argentina. Folk, som elsker det gode og som søger det gode, lever på meget nær samme måde, selvom musikken er forskellig, deres sprog lyde anderledes og selv påklædningen sommetider er forskelligartet.

Enhver af os har brug for hjælp til som kvinder at stige til større højer. Vi ønsker at elske og at blive elsket, at vise forståelse, at blive accepteret, at kunne udfolde os frit, at kunne ydtrykke os. Og vi hungre efter at kende Guds veje. Hjælpeforeningen i al sin mangesidighed er vor lærer og vejleder“. Det giver en vis beroligelse at vide, at sidste dages hellige kvinder er de samme overalt på jorden. Verden bliver mindre, og deres historie bliver vor egen. Alle de dyder, der kendetegner kvinder, bliver fuldkomment gjort, når evangeliet kommer ind i deres tilværelse. Deres liv får et formål. Sidste dages hellige kvinder bliver venner med andre kvinder, der har samme værdiopfattelse som de selv, i hjælpeforeningen. Da de ved, at livet er evigt, accepterer de deres rolle som livsledsagere til bærerne af præstedømmet, deres rolle som mødre og deres rolle som husmødre, og får en forståelse af, at de velsignelser, de yder som kvinder i evangeliet, er de samme velsignelser, som også mædedene nyder: vidnesbyrdet, Helligåndens gave, osv.

Kvinder i alle aldre er i stand til at dele deres kreative talenter med andre. Da søster Petra Erdman fra Københavns I.

ward blev pensioneret, mente hendes venner, at hun ville komme til at kede sig. „Men i virkeligheden“, siger hun, „kunne jeg bruge meget mere tid.“ Hver mandag samles hun og en gruppe søstre, der allesammen er over 70 år, til hjemmeeftermiddag Hun siger: „Vi har det dejligt sammen mens vi studerer Guds ord, og derefter drager vi hver til sit, for det bliver mørkt. Vi ældre søstre kan lide at strikke, hække og sy til vores årlige basar.“

Søster Maria Teresa P. de Paredes, supervisor for hjælpeforeningen for Mexico Veracruz Mission og gift med missionspræsidenten, tilføjer: „Når en kvinde er aktiv i kirken, udvikler hun uventede talenter, som ikke engang hun selv vidste, at hun havde. Ved studier i evangeliet og anvendelse af korrekte principper i dagliglivet, forandres hun til en bedre kvinde, der bedre er i stand til at hjælpe sin familie og samfundet.“

Søster Henriqueta P. de Conzalez fra Miranda i Venezuela beskriver denne form for personlig udvikling: „For adskillige år siden traf jeg en ydmyg søster, som knapt kunne læse. Hun blev kaldet til at være lærer i kulturel udvikling i hjælpeforeningen. Hun bad mig hjælpe sig i denne kaldelse Ved en bestemt lejlighed talte jeg med hende om det praktiske i at bruge et kort til at illustrere visse punkter i den lektie, hun skulle give. Mine øjne fyldtes med tårer, og mit hjerte med taknemmelighed ved at høre denne søster sige til mig, at hun ikke vidste, hvad et kort var, og samtidig fortælle om sin beslutning om at ville melde sig til aftenskole for at berede sig til bedre at kunne tjene Herren.“

Søster Isobel McCann, samfundslæktieleder i Quilmes Ward i Quilmes Argentina fortæller et bemærkelsesværdigt eksempel på den slags forandring, mange kvinder erfarer, når de bliver en del af denne kirke.

„Hun boede i en lille hytte i nærheden af, hvor jeg boede. Hendes urene og uordentlige udseende syntes at svare helt til hendes fattige forhold. Hun kom fra og vendte tilbage til sit lille skur uden beklængninger. Som én, der kendte hende dengang, sagde: 'Hun kom og gik som en gnaver til sin rede Hun havde intet mål. Hun havde ingen vej-

ledning. Hendes liv var tomt og følte ingen steder hen'“

Så fik hun besøg af to missionærer. Hun modtog deres budskab, sluttede sig til kirken, blev draget ind i hjælpeforeningen, og der skete en stor forandring med hendes tilværelse. Hendes hjem blev en smuk lille hytte, som hun omhyggeligt værnede om, rengjorde, malede og fik møbleret.

For dem, som kendte hende fra før, er det umuligt ikke at tro det vidnesbyrd, hun nu bærer. Der er sket en fuldstændig forandring fra et menneske uden mål og med til ét, som drevet af sin tro er blevet energisk, velplejet og ren. Hun er nu besjælet af ønsket om at overvinde sine handicap, betjene sine medmennesker og efterleve Herrens befalinger. Da en af Herrens apostole kom til Argentina, demonstrerede denne kvinde sin tro ved at gå hele strækningen til Buenos Aires til fods for at høre ham tale, en tur på 45 kilometer.“ På den anden side af jordkloden, i Taiwan, hvor uddannelse er et prestigespørgsmål og betinger et menneskes placering i det sociale liv, fortæller søster Chen Lin Shu-liang os om en utærd søster fra samme gren som hun; denne søster regnede ikke sig selv for ret meget. Hun forsøgte sit udseende og måtte konstatere, at hendes mand kun sjældent var hjemme. Nogle søstre fra grenen hjalp hende til at forstå, at hun er en af Guds smukke døtre og ikke har grund til at behandle sig selv så dårligt. „Hun har lært sig nye færdigheder og opdaget nye talenter. Hun plejer sit personlige udseende. Og nu er hun lykkelig, fordi hendes mand ikke længere holder sig borte fra hjemmet.“

Fra Finland fortæller søster Annele Felin os, hvordan evangeliet reddede en søsters liv. Hun skriver: „Hun havde i lang tid været nedtrykt og uheldig uden at have eller at kende til nogen speciel grund dertil. Hendes familie var ganske lykkelig, og hun havde to små sønner, men alligevel følte hun sig unyttig, og syntes ikke at livet havde noget at tilbyde hende. Hendes tilværelse syntes uden formål og glæde. Hun kunne ikke sove om natten og græd ofte. En sådan nat var i særlig grad deprimerende for hende. På grund af sin følelse af fuldstændig indre tom-

hed og sin egen ubetydelighed overvejede hun at gøre ende på sit liv. Til sidst knælede hun i bøn, og i sin pine råbte hun: „Er der nogen deroppe, så hjælp mig dog!“ Den næste dag ringede missionærerne på hendes dør. De fortalte hende om Gud, at han har et legeme af kød og ben, og at han er en håndgribelig person. Efter at have hørt på deres budskab, følte hun, at hun endelig havde fundet noget, som hun havde længtes efter. Og det, at hun kendte sandheden om Gud, gav hende den fred i sindet, som hun søgte efter. Efter at hun havde sluttet sig til kirken og forstod livets egentlige mening og sin egen rolles betydning som mor for sine børn og som støtte og hjælp for sin mand, glædede hun sig over sin gerning og føler sig nu åndelig stærk og lykkelig, selvom hendes mand endnu ikke har sluttet sig til kirken.“

Sandelig er en betydelig grund til de forandringer, der er foregået i de ovennævnte kvinders tilværelse, den opfattelse som de sidste dages hellige har af kvinders rolle i tilværelsen. Selvom sidste dages hellige kvinder fundamentalt er de samme over hele jorden og kirkens lære er den samme, så varierer de kulturelle definitioner af kvinders rolle. I mange kulturer forventes det at kvinder fuldstændigt underlægger sig manden. I andre kulturer er den såkaldte „kvindernes frigørelse“ kommet langt frem. Andre kulturer igen står midt i omformningsprocessen. Men uanset fra hvilken af disse kategorier en kvinde kommer, når hun slutter sig til kirken, så er det på grund af dem en udfordring for hende at blive en sidste dages hellig. De sidste dages helliges opfattelse af kvinden er enestående. Den ligner ikke noget af de eksisterende kulturers definition af kvinder. Den anbringer hende på et plan der er hendes alene, en selvstændig person, en ledsager og jelsvbyrdig til sin ægtemand.

Lad os se lidt nærmere på de kulturer, hvorfra sidste dages helliges kvinder kommer. Husk på, at et hvilket som helst af de nævnte forhold, der beskrives, måske også forekommer i andre end de nævnte lande.

„I Mexico er der mange kvinder, der har sluttet sig til kirken, og nogle har lidt meget på grund af denne beslut-

ning. Ofte deler deres forældre, mænd eller børn ikke deres overbevisning," siger søster Maria Teresa P. de Paredes fra Mexico Veracruz missionen. Hun tilføjer, at Mexico er et land, der er fuldt af traditioner, hvor familierne endnu værner stærkt om de fædrene traditioner. Der findes regler og livsformer, sæder og skikke, der regulerer kvindens handlemåde lige fra barndommen. Sædvanligvis gifter kvinden sig ung og vier sig fuldstændigt og uselvsk til sin familie. Kun i sjældne tilfælde arbejder hun uden for hjemmet.

Når hun slutter sig til kirken, må hun dele sin tid mellem kirken og sit hjem, og hun må få familien til at vænne sig til den rutine. Når hendes mand også er medlem, frembyder det ikke nogen vanskelighed, fordi hun har hans støtte tilgængelig børnenes. Men hvor manden ikke er medlem, kan der blive vanskeligheder. Og sommetider må kvinden vælge mellem at adlyde sin mand eller at opfylde sine religiøse forpligtelser. Næsten altid vil hun vælge at adlyde manden i det håb, at han en dag vil forstå hendes overbevisning om evangeliet." Kvindens rolle på Samoa er midt i forvandsprocessen.

Søster Maria Peters, hustru til missionspræsidenten over Samoa Apia mission, er den første Fiji-kvinde, der sluttede sig til kirken og også den første til at gå gennem templet med sin familie. I sin enestående stilling er hun blevet nært knyttet til sine samoanske søstre og har fra dem lært om Samoa-kulturen. Hun har skrevet dette om evangeliets indflydelse på familielivet på Samoa:

"I gamle dage var familieområdet anderledes. Mænd og kvinder kunne ikke være sammen som gæster i det samme værelse. Børnene kunne ikke sidde sammen med deres forældre ved spisebordet. Børnene fik altid deres mad sidst. En hustru rettede sig pligtskyldigst efter sin mands søstre, hvis de krævede hendes tjeneste. Og ingen vigtige beslutninger diskuteres med hverken hustru eller børn. Sådanne afgørelser blev alene truffet af familiefæderne.

I dag lærer kirken familierne at gøre mange ting sammen. Når missionærer-

ne lærer dem om familiehjemmeaftener, og forældre lærer, hvordan de skal lede deres børn, får forældrene stor succes. Det er vidunderligt at være med til at træffe beslutninger og give udtryk for sin mening. Sidste dages hellige familier sørger for de gamle, og de hjælper hinanden.

Det allervigtigste i hjemmet er præstedømmet. Familierne støtter den som har denne myndighed og har stor tillit til den magt han besidder.

Og kvinderne elsker hjælpeforeningen og især de aktiviteter, de har i hjemkundskabsklasserne, hvor de lærer at forbedre deres hjem og deres børns sundhed."

Sidste dages helliges familieenhed synes at være i modstrid med den udvikling, der er fremherskende i mange lande idag. Søster Ursula von Selchow, rådgiver i hjælpeforeningen i Frankfurt Darmstadt distrikt beskriver følgerne af denne udvikling hos andre tyske familier og de udfordringer, der kommer af disse forhold i kirken.

"Kvinder i Vestyskland står over for forhold i verden, som er fjendtlig over for familiesammenhold. Kun omkring halvdelen af de voksne borgere er gift. Antallet af ægteskaber har været for nedadgående siden midt i 1960'erne. Og skilsmisseprocenten stiger hele tiden. På baggrund af den eksisterende skilsmisseprocent regner man med at antallet af opløste ægteskaber i virkeligheden er langt større. Drukkenskab og umoral er faktorer som bidrager til mange skilsmisser. Omkring 40 % af husstandene har kun 2 børn mens blot 10 % har tre eller fire børn. Antallet af fødsler er for nedadgående. Kvinden føler sig mere og mere presset af sine omgivelser til at konkurrere med manden om en plads på arbejdsmarkedet og at blive økonomisk uafhængig af sin mand. Hun føler også et behov for højere levestandard, som ofte ikke kan lade sig gøre alene med mandens indtægt.

En nylig omvendt søster, der fra sådanne forhold kommer ind i kirken, finder sig stillet ansigt til ansigt med præstedømmet. Indtil nu har folk prøvet at få hende til at opfatte et patriarkalsk hjem som noget forældet. Pludselig skal hun finde sin nye opgave: sin plads ved siden af manden, hun skal

acceptere og støtte ham som sin vejleder og ansvarlige partner."

Søstre fra Stockholm stav, Sverige, ledet af søster Anna Lindback, stavs-hjælpeforeningspræsident, omtaler de udfordringer, de står over for: "I vore dages Sverige får en kvinde at vide, at hvis hun ønsker at udfolde sine muligheder, må hun skaffe sig et arbejde uden for hjemmet. Den tanke at søge beskæftigelse uden for hjemmet fremhæves over for de unge i skoler og på universiteter, i radio og i aviser. Børnehaver bygges for børnene, og kvindens insisteren på ligestilling med manden er ofte et voldsomt angreb på ægteskabet.

Hvis man spørger nye medlemmer, hvad den største forandring for dem var, da de blev medlemmer, svarer de, at det var den nye måde at betragte deres hjem, deres mand og deres børn på. I nogle tilfælde har de haft vanskeligt ved at forandre deres indstilling, men alle har fremhævet betydningen af at lære at respektere hinanden og at støtte manden som hjemmets patriark. Det er også en stor forandring for en kvinde at sige sit arbejde op og blive hjemme hos børnene."

En af kirkens største velsignelser i en kvindes tilværelse er den virkning præstedømmets principper på hendes mand. Han lærer at behandle hende med venlighed og respect. For ham er der ingen dobbeltmoral. Han lærer at styre sit hjem med "overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtomhed og uskrømtet kærlighed (L. & P. 121:4)

Søster Britt Louise Lindblom fra Stockholm 2. ward taler om præstedømmets betydning for hendes familie. "Jeg er taknemmelig for, at min mand ærer sit præstedømme og sørger for sin familie. Vore børn elsker virkelig deres far og ser op til ham. Han er deres bedste ven, og de har tillid til ham.

Michael, vores 11-årige søn, sagde forleden dag til mig: "Mor, nu er jeg begyndt at forstå, at jeg virkelig kan stole på far, og hvis jeg gør, som han siger, vil altting vende sig til det bedste for mig."

Søster Irma de MacKenna, stavspræsidentinde i hjælpeforeningen i Vina del Mar stav i Chile, tilføjer: "Når manden er trofast i kirken og går fremad i præstedømmet, beriges hustruens liv langt

ud over det hun i sine drømme kunne forestille sig. Begge støtter de hinanden i deres stillinger. Manden bliver hofflig og venlig. Han indretter sig således, at hustruen kan få tid til at gå til hjælpeforeningsmøder, udføre sit besøgs-lærereindarbejde og også deltage i selskabelige og rekreative sammenkomster. Ofte indvilliger han i at passe børnene derhjemme og endog at hjælpe med i husførelsen. Der er intet mere rørende eller smukkere end at se disse familier vokse i evangeliet og sammen med deres børn overvære moderne i kirken."

I modsætning dertil er det desværre ikke alle sidste dages hellige kvinder, der er så lykkelige at have et så ideelt familieliv. Et almindeligt problem i alle lande er den situation, at en gift kvinde slutter sig til kirken, mens hendes mand ikke gør det. Hun kommer til at stå over for store konflikter. Skal hun overvære nadvermødet og skændes med manden, eller bør hun adlyde ham og blive hjemme? Skal hun hver søndag tage den tid fra familien, som hendes søndagsmøder kræver? De i hendes familie, der ikke er medlemmer, vil finde det vanskeligt at forstå, hvor vigtige disse møder er for hende. Hvis hendes mand, som er vant til hendes udelte omsorg og interesse for ham, ved, at hun giver andre af sin tid, vil han måske blive misfornøjet. Og det er svært for hende at have en god samvittighed og være i stand til at drage nytte af evangeliets lærdomme, hvis hun føler, at hun forsømmer sin families behov. Der er mange søstre i denne situation, som har kæmpet en daglig kamp for på den ene side at udøve deres tro og på den anden side at bevare et godt forhold til familien.

Clery Bentim, undervisnings-specialist for „Translation and Distribution Services“ i kirken, rapporterer, at en kvinde i Sao Paulo i Brasilien kom i kirken i tolv år, før hun fik sin mands tilladelse til at blive døbt. Den søster havde og har endnu et stærkt vidnesbyrd om evangeliets sandhed. Hun græd, hver gang nadveren blev omdelt, fordi hun ikke kunne tage del deri. Endelig og efter megen tryglen, fasten og bøn og arbejde med præstedømmelederne bestemte hendes mand sig til at give sin tilladelse til hendes dåb.

Men tilføjede, at han ikke ønskede at kende datoen for dåbshandlingen, heller ikke at den var blevet udført. Han nægtede også at tillade at børnene blev døbt, til trods for at de ønskede det lige så stærkt som deres mor. Der findes også søstre, der som resultat af års udholdenhed og eksempel har ført deres mænd ind i kirken. For eksempel skriver søster Angela L. de Lubomirsky, der er rådgiver i hjælpeforeningen i LaPlata 1. ward i Quilmes stav:

„Marilyn Oliaz de Dolder fra LaPlata 2. ward har været medlem af kirken, siden hun var ni år gammel. Hun har altid været aktiv i kirken og har haft mange stillinger i kirken. Hun giftede sig med en fremragende ung mand, som ikke var medlem af kirken, men hun var klog nok til at anvende alle evangeliets lærdomme og gode råd i sit hjem. Hun sagde om denne erfaring, at man må prøve at skabe balance. Hun helligede sig med interesse og kærlighed hjemmet, sin mand og sine børn. Efter moderne i kirken blev hun ikke siddende og underholdt sig med sine veninder, men skyndte sig at komme hjem til sine pligter dér.“

Hendes mand har nu været medlem af kirken i to år og er biskop over LaPlata 2. ward.

Måske opsummeres det vigtigste en kvinde kan lære af Jesu Kristi evangelium af Paulette Kahne: „Jeg har haft den store velsignelse at have en vidunderlig mor, som, selvom hun ikke var medlem af kirken dengang, nedlagde i mit ædle principper og gjorde mit liv, indtil jeg blev gift, til en strålende, dejlig tid. Men evangeliet har givet min tilværelse nye dimensioner. Det har gjort mig i stand til bedre at påskønne hver time af dagen i forståelse af, at jeg er en datter af Gud, og er blevet kaldet til en strålende skæbne. At vide, at jeg bogstaveligt er en datter af Gud, hjælper mig til roligt at møde livets barskeste problemer. At vide, at min opførelse her på jorden vil afgøre min plads i livet herefter, ansører mig til at blive en bedre hustru og moder.“

Redaktørens kommentar: Selvom adskillige af de medarbejdere, som anføres nedenfor ikke specielt er nævnt i ovenstående artikels tekst, så har deres bidrag hjulpet til at udforme de omtalte idéer og bidraget væ-

sentligt til artiklens ægthed. Vi siger dem alle tak for deres medvirken.

Bidragydende medarbejdere:

1. Argentina: Angela L. Lubomirsky, rådgiver i LaPlata 1. ward, Quilmes stav, Argentina.
2. Argentina: Mabel Amanda Taddai de Preütz, hjælpeforeningspræsident, sammesteds.
3. Argentina: Herminia Bonino de Avila, missionspræsidentens hustru, Argentina Buenos Aires Sur mission.
4. Argentina: Isabel McCann, samfundslæktieleder i Quilmes stav, Argentina.
5. Belgien: Paulette Kahne, Huy gren, Brüssel mission, Belgien.
6. Brasilien: Clery P. Bentim, undervisningspecialist for Translation Distribution Service.
7. Chile: Irma de MacKenna, hjælpeforeningspræsident i Vina del Mar stav, Chile.
8. Danmark: Gerda Bentin, stavspræsidentens hustru, København stav, Danmark.
9. Frankrig: Yvonne Ardite, Paris, Frankrig.
10. Finland: Annele Felin, den finske sprogkoordinators hustru.
11. Tyskland: Ursula von Selchow, rådgiver til distriktspræsidentinden i hjælpeforeningen i Frankfurt Darmstadt distrikt.
12. Tyskland: Marlene Santo, Offenburg, Tyskland.
13. Hong-Kong: Su Shu-Ch'ing.
14. Japan: Tohiko Taragida Shizuoka distrikt i Nagoya mission, Japan.
15. Korea: Nam S. Lee, koreansk sprogkoordinator.
16. Mexico: Maria Teresa P. de Paredes, hjælpeforenings-supervisor, missionspræsidentens hustru, Veracruz mission, Mexico.
17. Nederlandene: J. H. Kirschbaum.
18. Peru: Sara Conzaes Souza, hustru til seminar- og institut-koordinatoren i Lima, Peru.
19. Samoa: Mariaha K. Peters, hustru til missionspræsidenten over Samoa Apia mission, bosat i Pesege 1. ward, Apia Samoa West stav.
20. Samoa: Mary Theresa ah Ching, Pesege 1. ward, Apia Samoa West stav.
21. Sverige: Britt-Louise Lindblom, Stockholm 2. gren.
22. Sverige: Anna Lindbäck, stavens hjælpeforeningspræsidentinde, Stockholm stav, Sverige.
23. Tahiti: Søster Mavea Tahaavi.
24. Taiwan: Chen Lin Shu-Liang.
25. Tonga: Stone Latu, sprogkoordinator i Tonga.
26. Venezuela: Henriqueta P. de Gonzales, Miranda, Venezuela.

Nu føler jeg mig udvalgt og værdifuld

AF IRMA DE MacKENNA

Det var henimod aften. Det svindende dagslys gav den lille by Las Rosas et skær af noget overnaturligt og let. Kønne små huse midt i frugtbare haver og blomstrende frugttræer lå spredt omkring på de grønne bakker. Jeg var imponeret over det storslåede i sceneriet.

Min partner, søster Gabriela Reyes, og jeg havde været ude som besøgsglæserinder. Vore tanker kredsede stadig om søster Bella Varas, som vi lige havde besøgt. Søster Varas' hjem udstrålede en åndelig atmosfære af ærbødighed for og kærlighed til Gud. Og vi var endnu tildels under den ånds indflydelse.

Min medsøster begyndte at tale, ganske sagte og med stor følelse. „Før jeg blev medlem af kirken, boede jeg i Las Rosas. Søster Varas var min nabo. Der var en dyb brønd på min jord, hvorfra alle naboerne plejede at hente vand.

Lige ved brønden havde jeg anlagt en kombineret køkken- og blomsterhave. Jeg var stolt over denne have. Jeg passende den omhyggeligt. Børnene i nabolaget legede ofte omkring brønden, og jeg var altid bange for, at de skulle træde på og ødelægge mine planter. Jeg mindede ofte børnene om, at de skulle være mere påpasselige.

En dag, da jeg kom hjem fra indkøb i byen, fandt jeg min have overtrampet og mine kostelige planter trådt på og ødelagt. Jeg var rasende.

Da nogle af børnene senere kom efter vand, skældte jeg dem godt ud. Og i min vrede forbød jeg dem og alle mine naboer at bruge min brønd. Jeg sagde, at jeg aldrig mere ville lade dem hente vand derfra.

Børnene gik den aften hjem med tomme spande. Noget senere ringede en af mine naboer og bad mig komme hjem til hende og forklare, hvad der var sket. Da jeg forlod huset og gik hen mod hendes hjem, tænkte jeg på alle de argumenter, jeg kunne bruge for at forsvare min handling.

Da jeg kom til Bella Varas' hus, sagde hun: „Mrs. Gabriela, jeg har kaldt Dem herhen, fordi jeg gerne vil takke Dem for de mange gange, De har ladet os hente vand i Deres brønd. Jeg er virkelig meget taknemmelig.“

Hun talte til mig på en meget venlig og kærlig måde uden nogen antydning af bitterhed eller vrede. Og for at vise mig sin taknemmelighed, gav hun mig en ny lille gris som gave.

Jeg var forbløffet. Jeg spekulerede på, hvilken slags kvinde hun kunne være? Jeg følte mig pludseligt afvæbnet. Alle de argumenter, som jeg havde samlet sammen på min vej over til hende, var uændelige. Her var en kvinde, som havde givet mig en gave. Jeg havde forhindret hende i at hente vand ved min brønd. Jeg havde beskyldt hendes børn for at ødelægge min planter, selvom jeg ikke engang var sikker på, at de var de ansvarlige. Og til gengæld takkede hun mig og gav mig en gave. Jeg havde hørt, at hun var religiøs. Var det det, der udgjorde forskellen?

Næste dag, da jeg gik til brønden for at hente vand, opdagede jeg, at den var løbet tør. Jeg græd og var meget ked af det. Men vandet kom ikke tilbage. Jeg måtte gå ret langt for at finde vand, og jeg måtte bede om lov til at få det.

Det samme skete, hver gang jeg havde brug for vand. Jeg lærte en meget vanskelig lektie. Det gjorde mig ondt at forstå, at jeg ikke længere blot kunne gå uden for huset og hente vand fra min egen brønd.

To uger senere kom vandet tilbage i min brønd på samme uforklarlige måde, som det var blevet væk. Jeg lovede mig selv, at jeg aldrig mere ville nægte nogen at hente vand dér.

Jeg gik til Bella Varas' hus og tilbød hende alt det vand, hun havde brug for. Vi havde talt sammen et stykke tid, før jeg stillede hende det spørgsmål, som jeg havde spekuleret på de sidste par uger: „Hvad er Deres religion?”

„Vi er mormoner. Vi hører til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.”

Den religion havde jeg aldrig hørt om. Men jeg vidste, at den måtte være noget helt særligt, når den kunne få folk til at reagere på den måde, som hun havde gjort. Jeg begyndte at stille hende mange spørgsmål. Og tilslidst kom missionærene hjem til os.

Det varede ikke længe, før jeg blev døbt, og min mand fulgte hurtigt efter. Alle vore børn antog evangeliet. Og siden da er mit liv helt forandret. Det er vidunderligt, som jeg har haft fremgang. Det vanskeligste for mig er at styre mit temperament. Det er stadig svært, men jeg har lært meget om selvkontrol. Jeg har bedre været i stand til at opdrage mine børn og have større tilknytning til dem. For ikke så længe siden blev jeg kaldet til at undervise i juniorsøndagsskolen. Jeg føler mig udvalgt og værdifuld, fordi også jeg kan hjælpe andre. Jeg kan bruges til noget.

Men min største tilfredsstillelse er at være besøgslærerinde — og at besøge det menneske, som har lært mig den største lektie, jeg har lært i dette liv.”

Vi fortsatte henad den støvede vej i den lille by Las Rosas. Vore hjertes strømmede over at kærlighed — kærlighed til evangeliet, kærlighed til vore medmennesker, og kærlighed til hinanden. To besøgslærerinde, som lige havde oplevet et kosteligt øjeblik sammen.

Irma de MacKenna er medlem af Quiplue Ward i Vina del Mar stav i Chile.

„Hvad er der med al den modstand mod moderskab?“ spurgte jeg mig selv. En af mine mest fremragende venner var lige kommet til mig med en ærlig tilståelse om, at hun følte sig utilstrækkelig i sin rolle som mor. To andre venner var også kommet, hver for sig, men næsten samtidig. (Jeg går ud fra, at da min mand er børnepsykolog mener de, at de lige så godt kan bekende, de „fej“, de begår før jeg selv opdager dem.) De var alle tre forbløffede, da jeg ganske oprigtigt fortalte dem, at jeg betragtede dem som værende eksemplariske mødre.

Ann Indrømmede en smule flov: „Jeg hader Mors-dag prædikener. De får mig til at føle mig forfærdeligt nedtrykt og skyldig. Jeg ved, at jeg burde føle mig opmuntret og stolt i stedet for, men jeg er bare ikke den ideelle mor, som de taler om.

Ruth, en af de kønneste piger, jeg kender, blev siddende under hjælpeforeningsmødet forleden dag, da tiden var inde til opdeling af klassen til mødrelektien og samfundskundskab. Som svar på mit spørgende blik, hviskede hun: „Idag vil jeg være i samfundsklassen. Jeg kan simpelthen ikke tage en mødrelektie idag. Jeg føler mig allerede utilstrækkelig.“

Rebecca, en storslået kvinde, som er højt respekteret af sine venner, sagde: „Jeg er bare ikke en af den slags kvinder, som er gode mødre.“ Alligevel har hun syv fremragende børn.

Hvorfor følte disse dygtige, åndelige søstre sig så utilstrækkelige i denne, den allervigtigste rolle? Da jeg omhyggeligt samlede tankerne om dem og også om mine egne følelser, fandt jeg tre mulige årsager:

Når du føler dig utilstrækkelig som moder

AF CLAUDIA T. GOATES

1. Vi synes alle at sammenligne os med det, vi ser i andre, og det er *andre*, når de er allerbedst, fysisk og følelsesmæssigt renskurede og polerede. Alligevel sammenligner vi os *selv*, når vi har det aller værst. Så selvfølgelig falder vi igennem ved sammenligning.

2. Vi hører fortællerne for familieplanlægning og kvindernes friværelse udbrøde sig om fordelene ved ikke at binde sig for stærkt kun til hjemmet. Jeg mener, at vi ubevidst bliver påvirket til at have negative følelser, som vi ikke logisk kan forklare os selv.

3. Men den aller vigtigste årsag er, at vi allesammen påbegynder moderskabet forberedt og uerfaren. Når vi er unge piger, ser vi sædvanligvis kun det romantiske ved det store eventyr i stedet for det kedsommelige, så de første vanskeligheder får os til at føle os som mislykkede. Jeg forstod ikke at der er forskellige udviklingstrin i forældre-værdigheden, og at jeg ikke kunne blive en moden mor uden at skulle gennemleve de mellemliggende stadier af barndom og ungdom. Jeg ville ønske, at jeg havde vidst, at de mødre som jeg beundrede så meget, også havde frustrationer og skuffelser. Måske føler enhver mor på et eller andet tidspunkt, og ikke bare Ruth, Ann og Rebecca, at de har påtaget sig et større stykke arbejde, end de havde regnet med?

Men jeg kan vidne om, at den virkelige moderskabsglæde venter dem, som ikke rønder fra deres forpligtelse. Herren giver ingen befalinger uden at åbne mulighed for at opfylde hans ønsker. (Se 1. Nephi 3:7) Mine egne erfaringer og følelser er bevis på det.

Spædbarnsalder. Dette begyndende stadie af moderskab er meget idealistisk og, er jeg bange for, meget naivt. Da min mand og jeg fik det første barn, var vi spændte og ivrige. Jeg var overbevist om, at jeg ville blive den perfekte mor og opdrage perfekte børn — for, når alt kom til alt, havde jeg jo læst i snesevis af bøger om børneopdragelse. Kun i særlige undtagelsestilfælde ville jeg gøre de fejl, som jeg havde set andre gøre. Og jeg var helt sikker på, at jeg kunne løse den opgave.

Barndom. Jeg var chokeret over at finde ud af, at børneopdragelse omhandlede meget mere end det, jeg havde lært ved at læse. Mine børn havde øjensynligt ikke læst de samme bøger som jeg med hensyn til opførelse. Mit hoved summede med tusinder af spørgsmål. Jeg var spørgelysten, forbløffet og umættelig efter viden. Når jeg var sammen med erfarne mødre, lyttede jeg ivrigt til deres forslag og erfaringer.

Ungdom. Hvis vi havde lov til at vælge at slippe for et af stadierne i moderskabsudviklingen, ville det være skønt at kunne undgå dette. Imidlertid er det kun få, der er så heldige, selvom det for nogle kun er en mild overgang. Mødre med få eller små børn kan have vanskeligt ved at tro, at denne periode virkelig eksisterer. Nogle vil finde det profant at mene, at nogen mor virkelig og oprigtigt kunne gøre oprør mod moderskab og især mod sådanne kostelige ånder. Til dem, som finder sådanne følelser utænkelige, vil jeg sige — lad være med at sige, at sådanne følelser aldrig vil forekomme hos jeg. Sig det i det mindste ikke, når nogen hører på det, som senere hen vil være i stand til at

minde jer om det, når I virkelig får sådanne tanker. Dette udviklingstrin indtræffer aldersmæssigt forskelligt for hver kvinde.

For mig kom den efter fem års ægteskab med fire børn under fem år. Normal søskende-rivalisering forøgedes brat ved ankomsten af det fjerde barn. Hver enkelt syntes besluttet på at tiltrække sig større opmærksomhed end den lille, og de fandt på mange snedige metoder til at tiltrække sig min opmærksomhed, selvom det medførte skænd. Jeg var altid træt, ofte utålmodig. Baby'ens uregelmæssighed gjorde det umuligt at have måltiderne på bordet, når deres middagsklokke gav sig til at ringe! Og så lynede temperamente!

Når jeg made vores lille, ny søn (det eneste tidspunkt, hvor jeg kom til at sidde ned, forekom det mig), tænkte jeg på de bøger om børneopdragelse jeg havde læst og blev gal i hovedet. Jeg betvivlede værdien af det stof og forfatterens autoritet. De syntes at behandle børneopdragelse som en eksakt videnskab: hvis du gør sådan eller benytter den fremgangsmåde, så vil du altid få det og det resultat. Bevidst affjedde jeg forfatterne, men ubevidst gav jeg mig selv skylden for ikke at være mere kompetent. Hemmeligt længtes jeg efter frihed. Jeg følte mig sikker på, at jeg ikke var skabt til at være mor. Jeg glædede mig til det tidspunkt, da vores baby var stor nok til at jeg kunne gøre noget, jeg virkelig var god til — et eller andet samfundsprojekt, hvor succes ville hjælpe mig til at opretholde min følelsesmæssige ligevægt. I min pine spekulerede jeg endda på, om jeg ville have flere børn, for jeg følte mig simpelthen ude af stand til at opdrage dem på den måde, jeg følte, Herren ønskede dem opdraget.

Modenhed. Dette sidste udviklingstrin kendetegnes ved et virkeligt vidnesbyrd om, at fuldkommoden er en proces, der varer et helt liv, ved virkeligt at acceptere denne fornemmelse og føle godt derved, ved at acceptere et problem og koldblodigt arbejde med det, snarere end at bekæmpe det og føle sig frustreret og utilstrækkelig. Adskillige vigtige motivationer tvang mig ud af min umodenhed og hen imod modenhed.

1. Tid. Tidligt i vort ægteskab lærte min mand mig i vid ustrækning, at „lærdom fra livet“ løser flere problemer end „boglærdom“. Intellektuelt forstod jeg det udmærket, men det tog mig omkring femten år at acceptere den sandhed følelsesmæssigt, og derpå handle derefter. Kun livet selv kan give mennesker den slags erfaring.

En anden fordel ved tid er, at jeg begyndte at se resultater af min undervisning. I årevis havde jeg arbejdet med mine børn, prøvet at lære dem hensynfuldhed og omtanke. Jeg blev begejstret over at se et dejligt resultat sidste Mors Dag, da min fortenårige datter overraskede mig med en kjole, hun havde syet. Den næste morgen var jeg helt overvældet, da hun gav mig kjole nummer to, som hun var blevet oppe hele natten for at sy. få ting har rørt mig så dybt, som denne offervilje og betænksomhed.

2. Faste, bøn og skriftlæsning. Efterhånden som jeg blev flittig til disse aktiviteter, syntes Herren at lede mig til de skriftsteder, som jeg havde brug for. Et vigtigt skriftsted var 2. Nephi 9:28-29:

„Oh, hvor underfundig er ikke den ondes anslag! Oh, hvor stor er ikke menneskenes forfængelighed, skrøbelighed og dårskab! Når de er lærde, tror de, at de er vise, og de lytter ikke til Guds råd, men de tilsidesætter det; thi de mener, at de ved det af sig selv, af hvilken grund deres visdom er dårskab, og den gavner dem intet. Og de skal forgå. Men det er godt at være lærd, når man lytter til Guds råd.”

Jeg forstod, at min første store fejl var at have for meget tiltro til menneskers visdom og ikke i tilstrækkelig grad rette mig efter råd fra Herrens hånd.

Det andet skriftsted, der kom til at få stor betydning for mig var 2. Nephi 2:11. Lehis lektie til Jakob om, at der må være modsætninger i *alle* ting, ramte mig dybt i hjertet. Jeg havde læst det skriftsted mange gange. Hvorfor havde jeg aldrig benyttet det over for mine vanskeligheder som mor? Hvis der må være modsætninger i *alle* ting, omfattede det så ikke også moderskab? Hvorfor havde jeg forventet, at alting skulle gå lige så glat for mig som for Maria i „Sound of Music“?

Det tredje skriftsted, som ramte mig så stærkt, var kong Benjamins belæring, at „det naturlige menneske er en fjende af Gud“ (Mosiah 3:19). Hvorfor forventede jeg, at mine børn skulle være så meget anderledes? Det var naturligt for mine børn at fremvise nogle negative egenskaber. Det var ikke, fordi de var abnorme, eller fordi jeg var en dårlig mor. Snarere ville det være min opgave og min hellighed at hjælpe dem til at aflægge det naturlige menneske og blive åndelige.

Det fjerde skriftsted, der hjalp mig ind på vejen til modenhed, kom som et resultat af Joseph Smith's modløshed i Liberty fængslet. Herren svarede ham: „Fred være med din sjæl . . .

Alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste. Menneskesønnen steg ned under alt dette; er du større end han?“ (L. & P. 121:7; 122:7-8)

Hvilken magtfuld indflydelse havde det ikke! Var jeg virkelig retfærdiggjort i at have ondt af mig selv? Havde jeg fået større prøvelser end Joseph Smith? Nej, det havde jeg ikke. Jeg så igen mig selv i det rette perspektiv.

Min tilværelse som mor forandrede sig på grund af denne indstilling. Disse skriftsteder var som et spejl, der afspejlede det sande billede af, hvad jeg havde brug for at blive. Jeg havde prøvet at forandre mine børn, men det var mig, der burde forandres. Endelig havde jeg forstået, at for at blive en bedre mor, måtte jeg blive et bedre menneske.

Det hele begyndte at falde på plads.

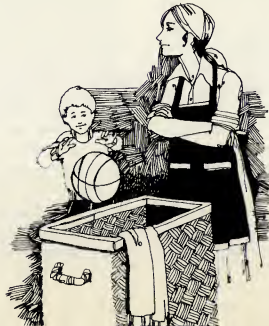
Jeg koncentrerede mig ikke længere om mine fiaskoer, men snarere om mine succeser. Jeg husker en lille begivenhed, som kraftigt understregede dette over for mig. Jeg sendte vores fire-år gamle søn til sit værelse for at hente sit søndagstøj, og gik selv efter ham et kvarter senere for at se, hvad der havde fanget hans opmærksomhed. Han stod og kastede en basket-bold ind i klædeskabben.

Istedet for at blive vred sagde jeg: „Nej, dog, du får den ind hver eneste gang. Jeg er virkelig imponeret“. Han smilede lidt flovt til mig og sagde: „Det er derfor, jeg gør det. For at du skal blive imponeret.“ Jeg var rørt over, at han var interesseret nok i mig, til at han prøvede at behage mig, selv om jeg havde foretrukket, at han gjorde det ved at finde sit tøj. Jeg var også glad for, at han følte sig godt tilpas ved at udtrykke sine følelser over for mig. Ved min evne til at kontrollere min utålmodighed havde jeg fået øjnene op for velsignelserne ved at dele positive følelser med mine børn.

Oplevelser som disse giver mig tro på, at „de små fremskridts plateauer“ også er en del af Herrens plan, og at jeg med Herrens hjælp kan blive den slags mor, som han ønsker, jeg skal være. Vejen vil blive lang og vanskelig, og jeg vil lejlighedsvis gøre forkert, når jeg skal disciplinere og belære mine børn, men jeg ved, at jeg *kan* nå mit mål. Jeg er nu blevet klar over, at i processen med at afpudse mine børn, vil jeg selv blive afpudset. Presset gør mig til stål; friktionen er begyndt at gnide de rå kanter af min karakter.

Det er mit vidnesbyrd, at Herren virkelig elsker os. Vi er i sandhed partnere med Gud, når vi bringer disse små ånder ind i verden. Vor belønning vil blive stor, ikke blot på grund af slutresultatet, men også på grund af den åndelige udvikling vi oplever i processen. Herren efterlod verden ufærdig, lektierne ulærte, vidnesbyrdene uformede og evnerne uudviklede, så vi kan være med i hans arbejde og derfor få del i hans hellighed. Ikke blot er slutresultatet en belønning i sig selv, men midlerne til at nå det vil afpudse os, indtil vi ser himmelske Fader, når vi ser ham, vil hilse os med sin godkendelse.

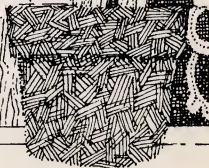
Claudia Tidwell Goates, husmor og medlem af Federal Heights ward, Salt Lake Emigration stake, virker som skribent for kirkens Instructional Development Committee

Den lyserøde påsekjole

AF DORA D. FLACK

Marianne stod og følte på det lyserøde stof: „Tænke sig, nu hvor jeg næsten er tolv år, får jeg min første helt nye paskekjole!“

Moderen smilede, idet hun trak den sorte bageplade ud af komfuret og vippede fire dampende brød ud på bordet.

„Det bliver den smukkeste kjole jeg nogensinde har syet, Marianne. Du har været så tålmodig, du har aldrig beklaget dig,“ sagde moderen.

Moderen svøbte de varme brød ind i et stort, hvidt viskestykke. „Tror du, du kan bære disse brød over til Fitches uden at mase dem, min ven?“

„Jeg synes det er morsomt at bringe noget over til Martha, men jeg ved ikke hvordan jeg skal tale med hende.“

Moderen sukkede. „Martha trænger til en ven. Jeg har lagt mærke til at alle pigerne prøver at undgå hende.“

„Skal jeg tage alt bagværket? Skulle vi ikke gemme et varmt brød til vores middagsmad?“

„Nej, min skat, søster Fitch er meget syg. Og Martha har endnu ikke lært at bage brød. Jeg må have hende herover en dag og lære hende det,“ fortsatte moderen halvt til sig selv. „Hun kommer til at sørge for den familie . . .“

„Du tror ikke at hendes mor nogensinde vil komme sig?“ brød Marianne ind.

„Jeg er bange for at hun ikke gør, og jeg tror Martha er klar over det. Det er

sikkert derfor hun har så svært ved at tale. Skynd dig nu over med de brød, så du kan være tilbage inden det bliver mørkt.“

Marianne gik og sparkede til nogle småsten hele vejen derved. Det var dejligt at føle varmen fra brødene og duften gjorde hende sulten.

„Det er alt, hvad jeg kan bruges til,“ tænkte hun. Jeg kan bære lækre ting væk fra vores kokken til alle mulige andre og så må vi selv undvære. Jeg tror ikke at mor kunne udtrette sit arbejde som hjælpeforeningspræsidentinde uden vores hjælp,“ sagde hun trostende til sig selv.

En sanglærkes glade triller greb forstyrrende ind i Mariannes tanker. Og træerne langs grøftkanterne var svagt lysegrønne og lige ved at springe helt ud. Det mindede hende om, at det var påske på søndag og at hun skulle have noget nyt på i kirke. Så tænkte hun på Martha og følte, hvordan hendes glæde blev overskygget af en ulykkelig følelse.

Da Martha åbnede døren, kunne Marianne se at hun havde grædt.

„Min mor tænkte, at I måske godt kunne bruge et friskt brød,“ sagde Marianne, idet hun lagde brødene på køkkenbordet.

Martha lænede sig fremover så hun rigtig kunne nyde duften. „Din mor ved altid når vi mangler noget,“ sagde hun taknemmeligt.

„Min mor siger at du skal komme over

til os, så vil hun lære dig at bage brød,“ sagde Marianne glad, og prøvede at være venlig. Så kom hun i tanke om noget andet: „I har da noget at spise, har I ikke?“

„Jo da, min mor har fortalt mig hvordan man laver kartoffelsuppe med løg, og begge dele har vi udenfor i haven!“ Hun glattede nervøst sin kjole. „Jeg er ikke så dygtig til at lave mad, men jeg er ved at lære det.“

Der kom en lyd inde fra soveværelset og Martha vendte sig for at gå derind.

„Min mor kalder. Hils din mor og sig tak for brødet.“

Marianne smuttede ud af døren og skyndte sig hjem.

Den næste dag klippede moderen den lyserøde kjole og Marianne kunne næsten ikke holde det ud for spænding.

Efter middagen, da hendes søstre allesammen sad rundt om det store spisebord i køkkenet og gjorde deres lektier ved varmen fra komfuret, stod Marianne og lagttog sin mor, medens hun riede de sidste stykker sammen. „Så,“ sagde hun, „Lad os nu prøve den.“

Marianne lagde sin bog fra sig og smuttede ind i soveværelset, hvor hun lod sig vikle ind i en sky af lyserødt og hvidt stof.

Lige i det øjeblik var der en der bankede på køkkendøren. „Mor!“ kaldte hendes søster Liza, „det er bror Fitch. Han vil gerne tale med dig.“

Moderen skyndte sig ud, medens Ma-

riante stod og spejlede sig. Hun satte den smalle hvide knipling rundt om den høje hals og de lyserøde satinbånd rundt om livet. Kjolen var henrivende!

Da moderen kom tilbage bandt hun sit forklæde op med den ene hånd medens hun rettede på håret med den anden. „Tag kjolen af min skat. Søster Fitch har det værre nu. Jeg tager afsted med bror Fitch og jeg kommer måske ikke hjem i aften.“ Moderen tog sit varme sjal på og gik.

Den næste morgen var det Liza der ordnede morgenmaden og faderen kom ind fra sit arbejde og hjalp pigerne med at komme afsted til skole. Moderen havde været hos søster Fitch hele natten og da Marianne så, at Martha ikke var i skole, blev hun for alvor bekymret.

Efter skoletid, da de fem piger kom farende ind i køkkenet, så de deres mor i fuld gang med symaskinen, den lyserøde var næsten færdig. Duften af stegt kylling fyldte luften. „Åh-“ råbte de i kor. „Skal vi have kylling til middag.“

„Prøv din kjole, Marianne, og lad os se om den passer,“ sagde moderen. „Jeg vil gerne have syet den færdig.“ Så tav hun lidt og fortsatte derpå stille: „Søster Fitch døde tidligt i morges, og

jeg er nødt til at sy en hvid kjole, som hun kan blive begravet i.“

„Åh nej!“ græd Marianne. „Så er det derfor Martha ikke var i skole i dag.“

„Vi må alle sammen hjælpe til nu,“ sagde moderen. „Liza vil du være sød at hælde nogle nudler ud over kyllingesoven, så kan Marianne bringe en kande suppe over til Fitches, som de kan få til middag. Og i aften kan du, Marianne, sy kniplingen på din kjole, medens jeg klipper kjolen til søster Fitch. Hun skal begravnes på fredag.“ Pigerne kunne se på deres mors øjne, at hun allerede havde grædt for sig selv.

Den aften syede Marianne kniplingen forsigtigt rundt i den høje hals og forned på de lange ærmer på sin påskekjole. Det hvide stof blev lagt over hele det store bord. Det var kun lyden af saksen der brød stilheden. Alle var gået i seng undtagen Marianne og hendes mor.

„Begravelsen er i overmorgen, Marianne, jeg tror nok at den grå kjole er den bedste Martha har. Jeg ville ønske at jeg havde stof til at sy hende en ny.“ Marianne greb sin nye kjole og holdt den tæt op til sin kind et øjeblik. Hun havde selv tænkt på Martha også for mor nævnedde hende. Endelig sagde hun: „Mor, jeg ville gerne gøre noget

særligt for Martha. Er det i orden hvis jeg giver hende min nye lyserøde kjole? Vi kunne sy nogle hvide kniplinger på min den hvide, så kunne den blive virkelig pæn.“

Moderens øjne strålede af kærlighed til sin datter, da hun svarede: „Det ville være dejligt, min skat, og jeg er så stolt af dig, fordi du selv foreslog det.“

Trods det, at det var hendes eget forslag, måtte Marianne synke nogle gange, medens hun sad tavst og syede de sidste kniplinger på den lyserøde kjole.

Om fredagen, da Martha fulgte bagefter kisten ind i den lille kirke, sammen med sin far og sine brødre, måtte Marianne holde vejret: „Er hun ikke yndig, mor?“ hviskede hun.

Den fine lyserøde farve gav Martha lidt kulør i det blege ansigt, til trods for hendes sorg, og det mørke hår faldt i bløde krøller om hendes hals. Martha lagde mærke til Mariannes beundrende blikke og et halvgeneret smil lyste op i hendes ansigt. Marianne nikkede og vendte sig derpå mod sin mor og hviskede: „Jeg håber at hun aldrig får at vide, hvem kjolen var syet til og det gør ikke noget om jeg ikke får nogen ny kjole . . . Jeg tror nok, jeg har fået mig en god ven.“

Jesus Kristus, vor Herre og Frelser

Påske er en tid, hvor man i sine bønner takker vor himmelske Fader for hans Søns, Jesu Kristi, fødsel og opstandelse. Takker for ham, der døde for os alle.

Her er nogle ord, som præsident Marion G. Romney, der er andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab, har sagt, idet han vidnede om at Frelseren lever igen og at det vil være klogt af os at følge hans lærdomme.

Vort budskab er at vi lever i Jesu Kristi evangeliums store og sidste

uddeling; at Gud har åbnet Himmelen påny; og at han ved direkte åbenbaring ... selv personligt, har gengivet evangeliet og oprettet sin kirke med magt og myndighed til at prædike evangeliet og administrere de frelsende ordinanser deri; og at han nu, i vore dage, ved hjælp af åbenbaring, fortsat leder sit store program til velsignelse og frelse for menneskene.

Vi bør, ved forskrift og eksempel, af alt vor magt, gøre alt for at udbrede evangeliet, der er Herrens løsning på alle vore problemer, til menneskene på jorden og påvirke

dem til at se op til ham og leve. Jesus havde magten over alle ting. Han helbredte de syge, oprejste lamme, gav blinde deres syn igen, uddrev onde ånder og oprejste døde. Han forvandlede vand til vin, forbandede det gølge figentræ, stillede stormen og gik på vandet. På mirakuløs måde mættede han de fire og fem tusind mennesker, og fremskaffede penge til skat. Jeg tror, at Jesus gav svar på, hvordan man får et vidnesbyrd, så godt som det nogensinde er blevet gjort. Dengang Jesus til løvhyttefesten i helligdommen belærte jøderne,

undredes de over hans lærdomme, skønt de allerede da pønsede på at dræbe ham, og de sagde: *„Hvordan har han fået den skriftkundskab, da han ikke er lærd?“* Så svarede Jesus dem og sagde: *„Min lære er ikke min egen, men hans, som sendte mig. Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han ertare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget ...“* (Joh. 7:15-17, fremhævelse tilføjet) Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er bogstaveligt Guds rige på jorden ... Hverken frafaldne indefra eller fjender udenfor vil kunne

standse dens fremgang. Kirken er her for at blive og sejre. Sagt med Moronis ord: *„... Herrens evige hensigter skal fremskyndes, indtil alle hans forjættelser er blevet opfyldt.“* (Mormon 8:22, fremhævelse tilføjet) Lad os aldrig glemme, at Gud lever og at vi er hans børn, at hans hensigt er at føre os frem til evigt liv. Lad os altid huske på ... at alt, hvad menneskene har lært og udført, foruden det, de endnu vil lære og udføre her på jorden, kun er en dråbe i havet i forhold til Guds kundskab og det han udøver.

T-Shirtmissionæren

Jeff ønskede at være missionær ligesom sin storebror, der var på mission i Colombia. Men hvordan kan man være missionær når man ikke tør tale til folk? Jeff spekulerede.

Det var ikke længere siden end sidste uge i primary at præsidientinden bad alle børnene om at være missionærer og tage en ven med til primary.

„Vi har sådan en dejlig primary,“ sagde hun til børnene, „men tænk hvor meget bedre den ville være, hvis vi havde nogle flere børn at dele vore glæder med her.“ Derpå bad hun drengene og pigerne om at række deres hånd i vejret, hvis de mente at de kunne tage en ven med næste uge. Jeff rakte sin hånd i vejret. Nu kunne han ikke forstå, hvorfor han havde gjort det. Hvordan skulle han nogensinde få mod til at tale til nogen i skolen om kirken?

Jeff og Jimmy var de eneste to SDH-drenge på deres alder i skolen. De var også de eneste pionerdrenge i primary. De havde en god lærer og Jeff kunne ikke se at der var nogen anden grund til at han havde rakt sin hånd op, end for at gøre hende glad. Han vidste, at hvis der kom nogen andre drenge ville de kunne lide søster Frandsen og de gode lektier hun gav.

Jeff mindedes en gang da to fuldtidsmissionærer til nadvermodet havde fortalt om hvor dejligt de havde det, når de kunne dele evangeliet med andre. Jeff ville også gerne have det dejligt på den måde. Men hvordan skulle han nogensinde kunne få det, når han var så forsagt?

Jeff gik ud i køkkenet og dumpede ned på en stol ved bordet, hvor hans mor var i færd med at lave stoftryk på nogle viskestykker. Jeff spurgte: „Går farverne ikke af i vask, mor?“

„Nej, Jeff, farverne er beregnet til stoftryk, derfor går de ikke af.“

„Av, det er smart. Kan du også male på andre stoffer end viskestykker?“

„Ja, min dreng, det kan jeg da. Det lyder som om du tænker på noget bestemt?“ svarede moderen.

Jeff havde fået en ide, han spurgte ivrigt: „Mor, kan jeg ikke godt male noget på min gule T-shirt?“

Moderen lo. „Jeg ved ikke, hvad du tænker på, men gør som du vil.“

Jeff løb og kom tilbage et par minutter efter, han svingende grinende sin bluse, lagde den på bordet og glattede folderne ud. Så tog han sin mors sorte pensel og malede et stort ansigt foran på blusen, to store øjne og et stort smil. Underne skrev han: LYKKEN ER AT GÅ I PRIMARY.

Da malingen var tør, vendte Jeff blusen over på den anden side og skrev med store bogstaver på ryggen: HVAD VED DU OM PRIMARY – KUNNE DU TÆNKE DIG AT VIDE

sad ved siden af sin primary-kammerat, Jimmy. Da Jeff havde sat sig, kiggede Jimmy på Jeffs bluse og sagde: „Tror du det virker?“

Jeff lyste op i et stort smil, da han hviskede: „Det har allerede virket!“

I frikvarteret fortalte Jeff Jimmy om Anders og Gert. Han kunne næsten ikke tro hvad der var sket. Jimmy blev ivrig efter også at få en missionær-bluse.

„Den er mægtig!“ udbød han. „Hvis vi kan få hele primary til at gå med sådan nogen bluser i skole, ville vi få en masse børn interesseret. Vores primary vil blive større og større.“ „Selv generte drenge kan blive missionærer. Det kræver bare, at man gør et eller andet.“ sluttede Jeff.

Jeff var allerede begyndt at have det dejligt, sådan om missionærerne havde fortalt. Mon ikke de ville blive overraskede, når de hørte om den første t-shirt-missionær?

MERE? Han kunne næsten ikke vente med at tage blusen på til han skulle i skole. Den næste dag skulle de spille bold i skolen, derfor kunne han tage blusen på. Jeff trak sin gule bluse på og gik i skole. Da han kom op på gangen, var der allerede adskillige drenge, som var kommet. Da Jeff havde fået sin jakke af og havde hængt den på knagen var der en af drengene der hurtigt bemærkede det store ansigt på den gule bluse og til bogstaverne foran og på ryggen. „Hvad står der på din bluse Jeff? Lad mig lige se,“ sagde Anders. Jeff stod stille, medens hans hjerte hamrede i livet. Lige med eet tænkte han: „Hvad nu, hvis de gør nar af mig?“ Anders læste højt, hvad der stod på blusen: „Primary?“ spurgte han. „Hvad er primary?“

Nu havde Jeff sin store chance. Han bad indvendigt at han måtte side det rigtige. „Ja, ser du, i primary lærer vi . . .“ Jeffs stemme svigtede ham og ordene blev siddende i hal-sen.

Pludselig kom Gert, en af de andre drenge, og greb ind. „Hej, Jeff, er det ikke i primary I tager på spejdture og alt det andet spændende du fortalte mig forleden dag?“

„Spejdture?“ spurgte Anders. „Min far har også været spejder og det synes han også jeg skulle være. Må jeg godt gå med dig i primary Jeff? Kan alle og enhver komme med?“

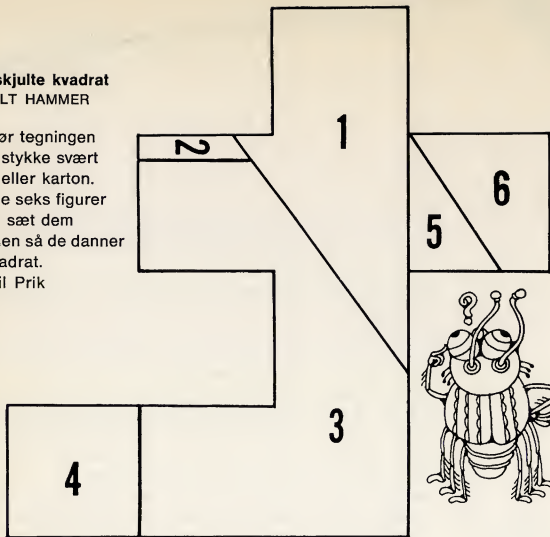
For Jeff kunne svare, sagde Gert: „Også mig? Jeg ved aldrig hvad jeg skal lave, når jeg kommer fra skole. Både min far og mor er på arbejde og der er aldrig nogen hjemme.“ Jeff ville næsten ikke tro sine egne ører. Hans stemme kom tilbage og han var glad og afslappet. „Selvfølgelig“, sagde Jeff, „enhver kan komme . . . jo flere jo bedre. Det er om tirsdagen og vi lærer en masse dejlige ting foruden at vi tager på spejdture. I kan tro vi har en sød lærer. Hun er mægtig.“

Klokken ringede og drengene løb ind i klasselokalet. Jeff

**Den skjulte kvadrat
AF MILT HAMMER**

Overfør tegningen på et stykke svært papir eller karton. Klip de seks figurer ud og sæt dem sammen så de danner en kvadrat. Prik til Prik

Bjergbestigning

ROBERT FAIRALL

Bare for sjov

Løsningen til den skjulte kvadrat:

Spørgsmål og svar

Spørgsmål af almindelig evangelisk interesse besvaret som vejledning, ikke som officiel udtalelse om kirkens politik.

Eldste Loren C. Dunn
Af De halvjerders' øverste Råd

„Bør et ikke-medlem indtage nadveren, når han eller hun er i kirke sammen med et medlem.”

En af de bedste muligheder for at præsentere ikke-medlemmer for evangeliets ånd og lære, er at tage dem med til møderne i kirken. Som en del af vort ansvar for at bringe ikke-medlemmer ind i fællesskabet bør vi indbyde vore venner og bekendte til at gå med os i søndagsskole og til nadvermøder, såvel som til passende hjælpeorganisationsmøder. Men hvis nadveren vil blive omdelt, bør vi forklare ikke-medlemmerne forud, at nadverens formål er at forny medlemmernes dåbspagt, som de indgik, da de blev medlemmer af kirken. Da undersøgere endnu ikke er blevet døbt, er der ingen grund for dem til at tage nadveren. Vi kan også forklare, at vi ret ofte har ikke-medlemmer med til vore møder, og de tager naturligvis heller ikke nadveren, så det er hverken usædvanligt eller flovt for nogen ikke at tage nadveren.

„Og atter siger jeg jer: I skal ikke vise nogen, der alvorligt søger efter Guds

rige, ud fra jeres nadvermøder. Jeg siger dette om dem, som ikke tilhører kirken.” (L.&P. 46:5)

Russell M. Nelson
Generalpræsident for søndagsskolen

„Lejlighedsvis hører jeg i søndagsskolens eller præstedømmets klasser noget forkyndt, som jeg ikke er sikker på, er kirkens lære. Hvordan bør vi handle i sådanne situationer, især når man ikke ønsker at svække respekten for læreren eller rukke ved hans vidnesbyrd?”

Der har altid været et grundlæggende behov for forkyndelse af og belæring

om sande doktriner i kirken. Herrens ord, som er nedfældet i Lære og Pagter, afsnit 88 vers 77, siger: „Og jeg befaler jer, at I skal undervise hinanden i rigets lære.” Og videre hedder det i vers 118: „Lær hinanden visdoms ord; ja, søg visdom i de allerbedste bøger.” Og samtidig husker vi, at man altid skal bevare kærlighed til sine medmennesker.

Det er lærerens opgave at opbygge tro og at lede sin klasse efter disse skriftsteders ånd og derved undgå spekulationer og personlige meninger. Skulle det alligevel ske, at noget sådant kommer frem, skal klassens medlemmer være berettiget til at få de pågældende problemer løst. Den måde dette skal ske på, bør imidlertid overvejes med forståelse og under bøn, da det er et stærkt følelsesbetonet område.

Helst bør den pågældende (der finder grund til at anke) overveje den omstridte doktrin ved at studere de skriftsteder i standardværkerne, som omhandler den. Han må være i stand til at støtte sine meninger med angivelse af kapitel og vers. Sådant udstyret bør han tale i enrum med den pågældende lærer, og således som Herren har sagt det: „tale sammen” (L.&P. 50:11).

Det vil være rigtigt at bede om mulighed for at genoptage spørgsmålet, måske næste gang klassen holdes. Hvis læreren ikke vil gå med hertil og vedbliver at give udtryk for usunde doktriner, skal problemet henvises til søndagsskolepræsidentskabet i wardet eller grenen.

Søndagsskolelærere bør have fuldført læreruddannelsesprogramets grundkursus, og de, der deltager i videreuddannelseslektierne, vil vide, hvordan de skal undgå sådanne problemer. Åben konfrontation, og især hvor den udøves med stærk kritik og følelsesmæssige udbrud, skal for enhver pris undgås. Kærlighed til Gud og vore medmennesker bør karakterisere alle vore tanker og handlinger.

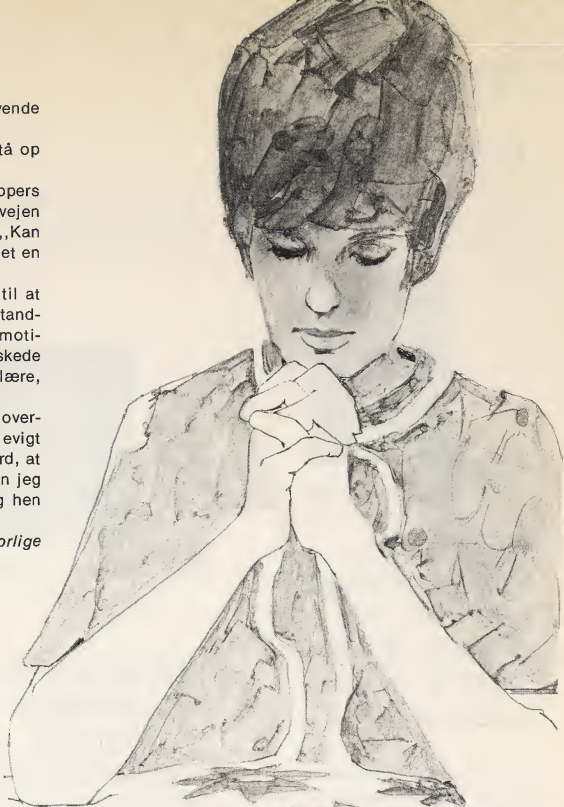
Vækkeurets larmende summen stoppede min søvn.
„Allerede tid til at stå op? Ah, nej.”
Tilslidst standsede det brutale spektakkel dog, og tøvende
begyndte jeg at bevæge mig.
„Det er lørdag idag — og fredag. Ingen behøver at stå op
idag!”

Men så greb jeg søvningt efter min badekåbe og slippers
i halvmørket og gik langsomt mod døren, idet jeg på vejen
greb min notesbog, en blyant og *standardværkerne*. „Kan
det virkelig være rigtigt?” spurgte jeg mig selv. „Er det en
måde at opføre sig på en lørdag?”

Jeg knælede ved sofaen og bad. Så satte jeg mig til at
læse, og engang imellem at skrive notater. Og så stand-
sede jeg påny op og spekulerede på, hvad der havde moti-
veret mig til en så besynderlig adfærd. Men så huskede
jeg det. „Dette er mit nye jeg. Den, som er ved at lære,
hvad det betyder at hunge efter evangeliet.”

Hvad kan jeg få ud af skrifterne og notesbøger og over-
vejelser før lørdagens morgenmad? Meget, endogså evigt
liv. Hvor storslået er det ikke at hunge efter Guds ord, at
fyldes, ikke med brød men med sandhed. Måske kan jeg
fortælle lidt om, hvordan jeg kom til at udvikle mig hen
imod det synspunkt.

„I denne begivenhedsrige tid stemtes mit sind til *alvorlige*

Det er ikke meningsløst at overveje

AF SUSAN HILL

betragtninger." (Joseph Smith 2:8, fremhævelse tilføjet) Det er Joseph Smiths ord fra hans drøneligt på det tidspunkt, da der var så stor religiøs forvirring før genoprettelsen. Da jeg først læste disse ord, beundrede jeg hans ungdommelige evne til at dække og ræsonnere dybt. Også Nefhi havde som ungt menneske denne gave.

"Medens jeg sad og overvejede det i mit hjerte, (blev jeg) bortført af Herrens ånd" (1. Nephi 11:1).

Hvilken visdom besad han ikke i sin ungdom! Kan vi opnå sådan visdom, eller er den en særlig gave til nogle få?

Mens jeg hastede gennem gymnasiedagene, jaget af en tilsyneladende fuldt optaget dagsord, følte jeg, at det ville være vidunderligt at blive bortført af Herrens ånd ligesom Nephi, eller at kende Herren lige så godt, som Joseph Smith gjorde, og alligevel forstod jeg, ligesom så mange andre, ikke nødvendigheden af at standse op og overveje. De standsede op — jeg gjorde det ikke.

Hvad vil det sige at overveje?

Jeg vidste det ikke, for jeg havde aldrig gjort det. Jeg mente, jeg var for optaget, og man kan altså bare ikke overveje, når man har travlt.

Jeg plejede at læse skrifterne (når jeg kunne overkomme det), som jeg læste alt andet . . . hurtigt, med blikket færende hen over siderne for at fange historiens indhold og måske en smule visdom. Jeg forstod ikke, at for at forstå skrifterne, må man gå langsomt frem og selv lære sig den glemte kunst at overveje tingene. Der var alt for meget at gøre med „at leve“ til at bruge tid til stille meditation, mente jeg fejlagtigt.

I det sidste år af mine travle studentdage, blev jeg kaldet til at undervise en søndagsskoleklasse. Dette var Herrens gave til mig i form af en udfordring, så jeg kunne lære at tænke på og overveje hans riges doktriner. Jeg måtte læse skrifterne igen og igen og langsomt med meget besvær fremdrage det væsentlige i evangeliet, vers for vers, så jeg kunne præsentere disse sandheder for mine elever. Jeg gjorde sommetider vrøvl over den megen tid, jeg måtte ofre, men alligevel var det en kostelig gave. Den var vandet for det lille uudviklede frø i mit hjerte, som min sjæl så længe havde tørstet efter. Jeg lærte i det små, hvordan alle Guds hellige mænd lærte Gud og evangeliet at kende. Det er ikke en gave til nogle få udvalgte, men snarere en velsignelse, der betinges af loven om lydighed, tilstrækkelig tid og af studier.

Da jeg de tidlige morgener læste skrifterne, lærte jeg noget af det grundlæggende i al efterforskning og meditation.

1. *Bed altid, før du begynder at læse skrifterne.* Sæt sindets tempo ned og frigør dig fra den mest overdådne. Bed også hele tiden, mens du læser. Når bestemte opfattelser af evangeliet oplyser din sjæl, eller når du har spørgsmål, så tøv ikke med at påkalde Faderen.

2. *Hav papir og blyant parat, når du læser.* Det er en stimulerende aktivitet, og ofte vil målsætninger, spændende idéer og originale tanker krybe ind i sindet og skrives ned, før du glemmer dem.

3. *Gå langsomt frem!* Dette studium er ikke et væddeløb. Det er ikke nødvendigt at nå så og så mange kapitler, før du går i seng. Brug flere dage på et enkelt kapitel eller vers.

Lær skriftsteder udenad, og de vil folde sig ud med skulte meninger, som du ikke for har været opmærksom på, meninger, der har betydning for din tilværelse idag.

4. *Stil spørgsmål, mens du læser skrifterne.* Hver gang jeg læste nadverberne („O Gud, du evige-Fader, vi beder dig i din Søns Jesu Kristi navn velsigne og hellige dette brød for alle deres sjæle, som nyder deraf, at de må spise det til minde om din Søns legeme og vidne for dig, o Gud, du evige Fader, at de er villige til at påtage sig din Søns navn og altid erindre ham og holde hans bud, som han har givet dem, så hans And altid må være hos dem." (Moroni 4:3; fremhævelse tilføjet), stillede jeg mig selv disse spørgsmål og prøvede at besvare dem:

(a) Hvad betyder det at være helliggjort?

(b) Har jeg vist min Fader, at jeg ønsker at påtage mig hans Søns navn? Hvordan viser jeg ham det?

(c) Hvordan kan jeg vidne om, at jeg altid erindrer ham?

(d) Husker jeg ham altid? Hvordan?

Ved at overveje disse spørgsmål og besvare dem, fandt jeg et indre jeg, som var mig ukendt. Jeg stillede spørgsmål og påkaldte så Herren. Når jeg stillede spørgsmål, åbnedes dørene til mit hjerte og gjorde plads, så Helligånden kunne være hos mig.

5. *Standt op mange gange i løbet af dagen og overvej den enkle tanke, du har studeret til bunds.* Du overvejer f.eks. udtrykket „elske sin næste som sig selv" (se 3. Moseb. 19:18). Læs skriftstedet påny, udforsk hver eneste af dine handlinger og skriv tanken på et kort, som du bærer på dig. Det hele drejer sig om, at du tager dig tid til det. Det er en daglig fornyelse. Du vil blive belønnet, når det fornyer dine synspunkter. Der vil komme ny vejledning til din livsførelse og endog daglig åbenbaring.

Al denne meditation fører til virkelig og dybtgående forståelse af evangeliet, af vores opgave, og af Guds herlighed. Når du overvejer, vil du ofte bane vej for Helligåndens milde fred, så den kan fylde dit hjerte og oplyse hele dit væsen med sandhed. Dette er evangeliets herlighed og intelligensens herlighed. I den udstrækning, jeg har erfaret dette, er jeg blevet fyldt af en brændende og triumferende følelse helt uden sammenligning, fordi min jordiske forståelse har udviklet sig ud over min jordiske tilværelse, selvom det kun er for et kort øjeblik.

„Dit hjerte brænder i dig" (L.&P. 9:8).

„Gennem ham, som oplyser jeres øjne, og er det samme lys, der skærper jeres forstand" (L.&P. 88:11).

Vor elskede profet Joseph Fielding Smith sagde: „Hele mit liv har jeg studeret og overvejet evangeliets principper og søgt at efterleve Herrens love. Et resultat deraf er, at der i mit hjerte er opstået stor kærlighed til ham, for hans værk og til alle dem, der søger at fremme hans formål på jorden" (*Conference Report*, October 1971, p. 6).

Tag dig tid til at overveje. Det er nøglen til utrolig glæde og kundskab her i dette jordeliv.

„Jeg giver jer disse ord til at overveje i jeres hjertes med den befaling som jeg giver jer, at I skal kalde på mig, mens jeg er nær —

Hold jer nær til mig, og jeg vil holde mig nær til jer." (L.&P. 88:62-63).

Gerda, jeg elsker dig

eller Elias' ånd er også for almindelige mennesker

AF LINDA K. HOFFMAN

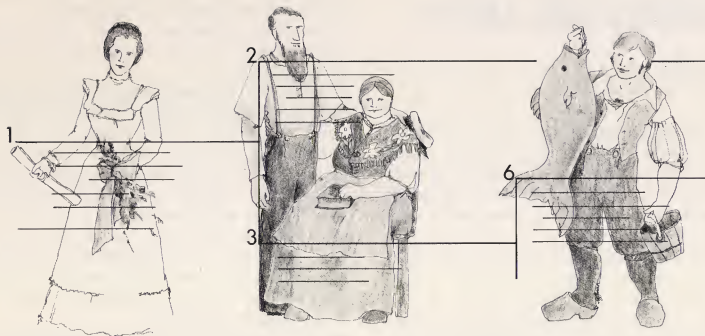
Min ven tog en tyk, lang, hvid bog frem, som havde et billede af templet på omslaget. „Dette er min mindebog,” sagde han. Jeg genkendte nogle af billederne . . . Orson Pratt, George Q. Cannon og en Woodruff her og en Beesley dér. Konger og dronninger og hertuger viste deres kontrafej på bladene. Efter stamtavlerne kom side efter side af biografier, anekdoter, historier om store pionerer, mænd og kvinder, erindringer om venskab med profeten Joseph. Jeg var overvældet, som jeg vendte bladene, misundte jeg ham hans fortid. Som nyomvendt kunne jeg kun langt ude rose mig af at være en fuldblods mormon, det vil sige at stamme fra mormonpionerer. Jeg adopterede tanken, da jeg lærte ordene til sangen „Kom, kom Guds folk”. Mine forfædre var bønder fra et eller andet sted i Europa. Der var ikke noget eventyrligt ved min herkomst . . .

fandt ud af, hvilken slags mennesker mine forfædre egentlig var: Gerda, min mormon — den følelsesbetonede, flittige, kønne sygeplejerske; Carl Johan — stationsforstanderen med det flotte skæg, der gav råd og bilagde konflikter som en bedre sagfører; Maria Christina — den kraftige, ranke og hengivne kone til Carl Johan og en flittig læser af skriften; Agnes Sigrid Alfreda, som havde meldt sig frivilligt til de første eksperimentelle poliovaksinationer og ulykkeligvis var blevet invalid deraf; og min kære tipoldefar Anders, som i 1880 skrev: „Hvis jeg nu er velkommen, så har jeg i sinde at rejse for at se dig, hvis Herren vil give mig styrke. Jeg medbringer min fiskesnøre og materialer til træsko.” Jeg elskede dem allesammen, som om de var levende mennesker, disse mine forfædre.

trød min misundelse og skyndte mig hjem med Elias' ånd strålende fra mig og med nogle blanke stamtavleskemaer i hånden.

Jeg udfyldte oplysningerne om mine forældre, men jeg havde ikke meget mere end navnene på mine bedsteforældre. Så kom jeg i tanker om nogle gamle æsker med familiepapirer, som min mor engang havde omtalt. I husets kælder og mellem nogle gamle bildæk fandt jeg to støvede cigarkasser, som udsendte en duft af ælde. Jeg havde fundet skatkisterne! Jeg satte mig på den kolde cement, omringet af isenkram og vandslanger og mug og begyndte at gøre mig bekendt med mine forfædre. I de cigarkasser fandt jeg et udklip fra 1907 med min oldefars dødsannonce, min grandonkels karakterbog fra Sverige i 1883, en 30 cm lang lok af min bedstemors gyldne hår, en konvolut med femgenerationer af forfædres navne og med et stamtræ tegnet på bagsiden og masser af navnløse fotografier samt et lille, knitrende bundt af svenske breve fra min oldefar til min oldemor fra dengang de var forlovede i 1860'erne. Jeg opsendte en tårefuld og taknemmelig bøn dernede i den fugtige, støvede kælder, og jeg vidste, at jeg ikke var alene, da jeg bad dér.

I de følgende måneder studerede jeg disse kostelige skatte. Jeg pumpede min mor for alt, hvad hun kunne huske om sin familie. Hun hjalp mig med at sætte navne på fotografierne og rede familiebåndene ud for mig. Jeg studerede gamle svenske skikke. Jeg studerede gamle landkort over de områder, som min familie kom fra. Jeg lyttede til svensk folkemusik. Jeg lærte mig endda en smule af sproget. Jeg

Men stadig var stamtavleskemaerne blanke. Tiden var kommet til at tage de datoer og steder, jeg havde, og få dem verificeret til ordinansarbejdet. Rulle efter rulle af mikrofilmede optegnelser gled forbi mine øjne. Efter halvanden dag med forkerte stater, forkerte lande, forkerte byer, forkerte år, og voksende ubehag som følge af en slags køresyge fra læseapparatets stadige bevægelse, fik jeg endelig øje på nogle familiære navne: „Gerda Regina, 22 Marts 1880, far — Carl Johan Nilsson, mor — Maria Christina Andersdotter“. Jeg havde fundet min bedstemors fødselsdata! Igen sendte jeg en tak til Gud. Igen vidste jeg, at jeg ikke var alene. Efter adskillige andre forkerte ruller og lange timer, samlede jeg navne for at undersøge og få bekræftelse af alle de navne, jeg kunne. Jeg udfyldte de forskellige formularer, fik dem kontrollerede og sendt afsted til Salt Lake City, for at de kunne behandles dér for disse mennesker, som jeg holdt så meget af.

„Linda, jeg misunder dig!“ sagde min ven. Det rev mig ud af mine selvmedlidende tanker. Min ven lukkede sin bog og fortsatte: „Alt dette her er blevet lavet af andre. Alle datoerne og alle historierne er samlet sammen af en eller anden ukendt fætter i St. George i Utah. Men du — du starter på en frisk og finder selv ud af det! Tænk bare over, hvor nær det bringer dig til dine forfædre! Du vil virkelig komme til at kende dem!“

At kende mine forfædre! Jeg havde aldrig før tænkt på det som noget personligt. Forfædre behøver ikke at være berømte eller kongelige — de skal bare være mine. Jeg for-

Når jeg nu fortsætter mit genealogiske arbejde, tænker jeg på disse ord af Daniel Webster, den amerikanske politiker (1782-1852):

„Ved at forbedre vort forhold til vore forfædre, ved at overveje deres eksempel og studere deres karakteregenskaber, ved at tage del i deres følelser og indsuge deres ånd, ved at følge dem i deres arbejde, ved at sympatisere med dem i deres lidelser og glæde os med dem i deres triumf og succes, blander vi vores egen tilværelse med deres og synes at komme til at høre til deres tid. Vi bliver deres samtidige, lever det liv, som de levede, udholder, hvad de udholder og deltager i den belønning, som de glædede sig over.“

Hvilket vidunderligt privilegium har vi ikke som medlemmer af Jesu Kristi kirke, at kunne tilbyde vore forfædre muligheden for at deltage i de belønninger, vi kan glæde os over ved præstedømmets ordinansers beseglende kraft! Jeg kender den værdighed Elias' ånd bringer, og jeg kender og elsker mine mødre og fædre. Jeg fornemmede deres tilstedeværelse, da jeg stod dér, hvid og våd og blev døbt for dem i templet, og en god mand igen og igen forkyndte: „Søster Linda Kay Hoffman, på (Gerda Regina Nelssons) vegne, som er død, døber jeg dig med fuldmagt fra Jesus Kristus i Faderens, Sønnens og den Helligånd's navn . . .“ Jeg er på hellig måde blevet forsikret om, at nogle har accepteret det arbejde, der blev udført på deres vegne. Mine mødre og fædre var ikke betydningsfulde i samfundet eller kongelige, men nu og for evighed — er de mine, og jeg er deres.

Fokus på missionering:

Tro i en lille landsby på Java

AF GAYLEN S. GURR

Min kammerat, ældste Robert Brown, og jeg arbejdede i Surabaya, en by på øen Java i den indonesiske Jakarta mission. Vi var netop vendt hjem og gjorde klar til at spise den obligatoriske aftenret, martabak (en slags pandekage fyldt med jordnødder og chokolade), da vores tjener, Soekimin, (som også er ældste i kirken), kom ind og fortalte os, at han netop havde fået brev fra sin familie, at en fætter til ham var alvorligt syg. Brevet oplyste, at lægerne havde gjort, hvad de kunne, men at han snart ville dø.

Da Soekimin havde fortalt os det, spurgte vi ham, hvad vi kunne gøre for at hjælpe. Han bad os tage med til sin landsby og give fætteren en velsignelse. Vi indvilgede heri

og spurgte ham, hvornår han ville have os til at tage afsted. Han sagde: „Hvad med i morgen tidlig?“ Da vi sagde ja, greb han fat i mig og sagde: „Tak, mange tak, nu vil min fætter leve.“ Vi var stærkt bevægede over denne mands tro.

Næste morgen stod vi op klokken fire for at påbegynde den tre en halv times rejse til Soekimins landsby — en lille landsby midt på ris-sletterne. Her fandt vi den lille hytte, tækket med bambusrør, som Soekimin kaldte et hjem. Hans syge fætter, der lå på en seng i hytten, så virkelig ud, som om han snart skulle dø.

Efter at have fortalt ham, hvem vi var, og hvorfor vi var kommet, spurgte vi ham, om han ønskede en velsignelse. Han svarede ja.

Vi salvede og velsignede ham og vendte os derpå for at gå, men opdagede da, at rygget om os var gået rundt i landsbyen. Andre bragte deres syge til os for at de kunne få en velsignelse. Først kom en enkelt, så flere af dem. Mens vi gav velsignelserne, kunne jeg ikke lade være med at tænke på, hvordan det må have været på Herrens tid, da de fattige bragte deres syge til ham, for at de kunne blive velsignet. Jeg tænkte på, at det altid ville være sådan, ligeegyldigt hvor evangeliet bliver prædikeret. Vi lærte præstedømmets kraft at kende den dag i den lille landsby i det østlige Java og blev ydmyge gennem den tro, den inspirerer folk til at udøve.

Nogle få dage efter at vi var kommet hjem, fik Soekimin brev om, at hans fætter var blevet fuldstændig rask.

Vær rolig, og jeg vil frelse dig

AF C.V. SPENCER

Præsterne havde i nogen tid været forenet i en hemmelig organisation. De blev imidlertid snart efter mere frimodige, og under en rundrejse til distriktets grene blev jeg advaret, mens jeg gik på gaden i Norwick i England om, at der var noget galt. Jeg tog straks hjem, men før jeg kom til mit værelse traf jeg to brødre, som sagde: „Der er et stort anti-mormonmøde i St. Andrew's Hall.“

Jeg svarede: „Fint — jeg vil straks gøre mig istand og tage derhen.“ De og andre tryglede mig om ikke at gå.

Da jeg kom til stedet, fandt jeg det så tæt fyldt med mennesker, at jeg ikke kunne få plads blandt tilhørerne. Jeg kikkede op på podiet og så, at sytten af de prominente præster fra Norfolk og Suffolk sad dér. Jeg sagde til mig selv: „Jeg er jo også præst, så det må være stedet for mig.“ Jeg gik op på forhøjningen og satte mig. Der var to tusinde tilstede ved det møde. På det tidspunkt regnede man St. Andrew's Hall for den tredje-fineste mødesal i England.

Mødet begyndte klokken 14,30, og den var næsten 17, da

Jeg ankom. Da klokken var 20,30, annoncerede ordstyreren, at hvis der var noget medlem af den ulyksalige mormonkirke tilstede, som havde mod og styrke nok til at forsøge et forsvar efter en så overvældende afsløring af dens system, som borgerne i Norwicks nu havde oplevet, ville han få lov til at tale. Selvfølgelig havde alles øjne været rettet mod mig, og indbydelsen var en fælde, arrangeret af præsterne. De gav mig ingen mulighed for at nå hen til deres talerstol, for jeg sad bag fem rækker stole, hver fyldt med mine modstandere, og ingen tilbød mig at komme forbi. Jeg bad, lagde hænderne på kinden af de to præster foran mig, skubbede dem tilside og skrævede hen over deres stole. Det fortsatte jeg med, indtil jeg nåede talerstolen.

En stor del af, hvad jeg sagde ved den lejlighed, kendte jeg ikke forud noget til og gjorde det heller ikke sidenhen, men henimod slutningen af mine bemærkninger fandt jeg mig selv stående med ryggen til forsamlingen og ansigtet vendt mod præsterne. Mine sidste ord til dem var: „I er vantroende, det er jer, der skaber vantro og ved jeres lære tillintetgør håbet om virkeliggørelse af de gaver og velsignelser, som blev lovet af Kristus og hans apostle. Jeg profeterer imidlertid i Herren Jesu Kristi navn, at jeres handlinger i dag og i aften vil resultere i, at hundreder vil slutte sig til det evangelium, jeg prædiker.”

Da jeg havde sluttet min tale, prøvede ordstyreren at læse op fra Mormons Bog, men han rystede så stærkt på hænderne, at det var umuligt for ham at læse. En anden prøvede at tale, men han var så bevæget, at han ikke kunne og måtte opgive det.

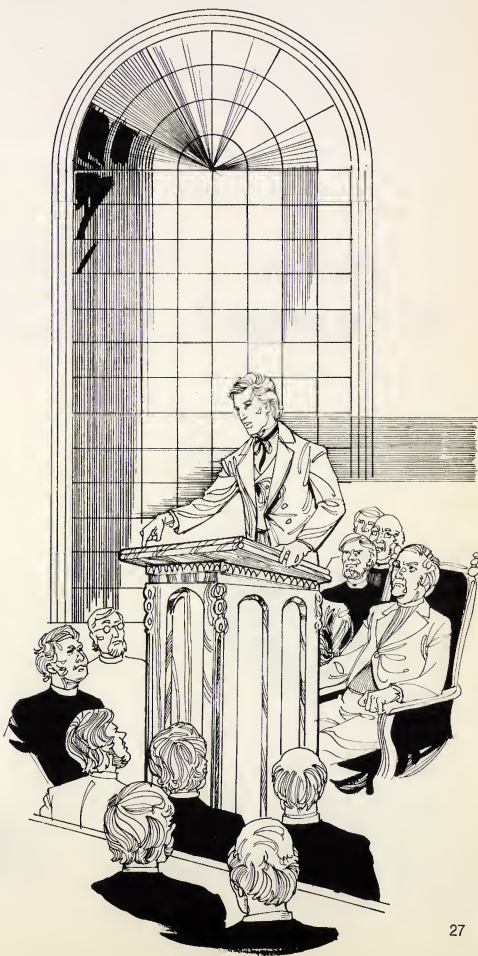
Der var en trappe, hvor jeg stod, som førte ned til vestibulen, og jeg håbede på at kunne nå den hurtigt nok efter afslutningsbønnen til at kunne slippe bort, men da jeg kom derned, var den fuld af menneskelige væsener, som imidlertid mere lignede djævle end mennesker. De råbte: „Hvor er han? Riv ham i stykker, lem for lem. Kast ham i floden”, osv.

En høj mand, iklædt kappe, kunne se mig, mens de andre syntes blinde. Han kom hen til mig, dækkede mig fuldstændigt med sin kappe, stak armene under mine, trak mig tæt ind til sig og hviskede: „Vær rolig, og jeg vil redde Dem”. Han førte mig ud af vestibulen, over pladsen foran bygningen og et godt stykke henad gaden, mens folk stimlede sammen om os hele vejen. Min redningsmand arbejdede sig vej til fortovet og fortsatte, til han kom til sit hjem, hvor han trak i kæden til døren i stennemuren. Den sprang op, han skubbede mig voldsomt ind gennem den og fortsatte sin vej sammen med pøbelen. I løbet af omkring tre kvarter kom han tilbage sammen med nogle af vore medlemmer, og jeg blev befriet og ledsaget hjem. Næste dag forsynede jeg denne mand med de bedste af kirkens brochurer, som jeg havde. Jeg spurgte ham, hvorfor han havde reddet mig, hvortil han svarede, at det kun var af kærlighed til retfærdigheden.

Fra det tidspunkt, hvor dette hændte, gik arbejdet fremad som aldrig før. Vores kirkesal var bogstaveligt talt fyldt, og nogle af byens borgere tog endda alle vinduerne, på den ene side, af, bragte deres egne bukke og brædder og

byggede en platform i hele bygningens længde, hvorpå de kunne overvære vore møder, og omvendelsernes antal var hele tiden ganske mange.

Claudius Victor Spencer blev født den 2. april 1824 i West Stockbridge i staten Massachusetts. Han kom til Utah den 23. september 1847, Af profession var han landmand. Han var medlem af territorialforsamlingen i 1856, medlem af Salt Lake City's byråd og kommissær for vejvæsenet. Den sidste stilling var ulønnet. Han udførte to missioner til Storbritannien og to missioner i De forenede Stater. Han blev fængslet for polygami. Ved sin død den 5. marts 1910 havde han tyve børn, otteogtredive børnebørn og seks oldebørn.

Indsigt

Den ekstra indsats

„Hvis der blandt tilhørerne idag findes en mand eller kvinde, som er skuffet, fordi han, tilsyneladende af egen skyld, ikke har nået sine idealer eller et særligt mål, og som er lige ved at give op på grund af vedblivende tab og skuffelser, så lad ham erindre sig Elbert Hubbards råd, som gik ud på, at forskellen mellem fiasko og succes er så hårfin, at det ofte kun kræver en enkelt ekstra indsats til at få succes ud af en tilsyneladende fiasko.”

Ældste Paul H. Dunn

De halvfjerds' øverste Råd

Tale ved Brigham Young University, den 5. november 1974

Hvem er de unge ?

AF RICHARD L. EVANS

Hvornår er vi unge? Hvem er de unge? Ungdommen er en tid, vi hurtigt kommer igennem. Ungdom varer ikke

ret længe — ikke længere en nogen anden alder — og det bør hverken være en overprivilegeret eller en underprivilegeret klasse i samfundet — for på et eller andet tidspunkt vil enhver af os gennemgå ungdomstiden, så vel som ethvert andet alderstrin.

Og til jer, som er unge: Det vil ikke være længe, før I er „ældre”. Og de, der følger efter jer, vil spørge, hvad I har gjort med jeres liv, fuldstændig som I nu spørger andre om det.

Husk, at tiden presser jer lige nu — presser jer gennem jeres ungdomsår til jeres modenhedsår, hurtigere, end I tror. Og førend I ved af det, vil I være „dem, som er ældre”. Og hvordan vil I se ud og føle, når I når årenes ende? Ungdom er ikke nogens permanente ejendom. Det er en korridor, som vi går igennem uden at blive der ret længe. Det er ikke et blivende sted for nogen af os. Og enhver af os, ung og gammel, bør respektere hinanden i enhver aldersgruppe — for vores styrke ligger ikke i et samfund bestående af forskellige aldersgrupper men i, at vi allesammen får det meste ud af hele vort liv.

Hvem er de unge? Hvornår er vi unge? Det er ikke en klike eller en klub, hvori vi kan gøre krav på vedvarende medlemskab. Det er en tid i livet, som vi alle gennemgår, ret hurtigt, ret snart.

Kære unge venner: Husk, at livet varer evigt — men ungdommen varer ikke ret længe. Lev sådan, at I vil få minder, der vil velsigne hele resten af jeres liv.

1, 113 par , men hvor mange ægteskaber ?

„For at opnå evigt liv må vi acceptere og indgå i det hellige præstedømmes pagt. Vi må modtage vore endowment's i Guds hellige tempel. Vi må indgå i det evigtvarende ægteskabs pagt på det hellige sted.

Jeg har set så mange par, der kom ind i Salt Lake templet for at blive viet — de kom i grupper, dag efter dag. På én måned var der 1,113 par, der kom til det tempel for at modtage denne hellige ordnanse, der er nødvendig for at opnå evigt liv.

Når jeg udførte nogle af disse vielser, sagde jeg til disse par: „Vi kan give jer ordinansen, men vi kan ikke give jer evigt ægteskab. Det er op til jer, det er jeres afgørelse. Det er noget, som I må gøre jer fortjent til. I må holde ud i retskaffenhed til enden. I har ikke opnået noget, alene ved at komme her. Man opnår intet, hvis man ikke selv gør noget. I vil være nødt til at fortsætte i retskaffenhed til jeres livs ende med at leve af hvert ord, som udgår af Guds mund”. (L.&P. 84:44)”
Præsident John K. Edmunds
Salt Lake Temple
Brigham Young University. Tale holdt den 28. februar 1974

Min søn er på mission.

AF REBECCA SCHMIDT

Stavskonferencen lørdag den 6. nov. 1976
Ved et møde fornylig var der en biskops kone, som fortalte, at folk ofte beklagede hende, fordi hun var gift med en biskop og derfor „aldrig“ havde ham hjemme, og når han var hjemme, så var han altid optaget af andet end netop hende... Men hun tilbageviste denne beklagelse, for hun var lykkelig og følte sig misundelsesværdig netop over at være en biskops kone, for netop derved kunne hun yde SIN indsats som medlem af Guds sande kirke. Hun følte sig privilegeret i sin egenskab af hustru til en mand, som satte hele sin arbejdskraft ind på at være noget for sit wards medlemmer.

Noget lignende føler jeg som mor til en missionær.

Som mor og medlem af kirken gør man sig sine tanker om et barn, allerede når det ligger i vuggen. Hvilken fremtid ligger der forude for den dreng eller den pige? TØR man håbe på, at netop denne baby vil blive en forkynder af Herrens evangelium? HVAD kan jeg og vi gøre for at hjælpe Herren til at vælge netop *vort* barn?

Og så prøver man gennem barnets opvækst at give det netop det, som kan gøre det egnet til at finde nåde for Herren. Jeg tænker på Det nye Testaments beretning om Johannes. Lad mig citere fra Lukas evangeliets 1. kap. vers 13-17. „Men engelen sagde til ham: „Frygt ikke, Zakarias! thi din bøn er hørt, og din hustru Elisabeth skal føde dig en søn, og han skal du give navnet Johannes. Han skal blive dig til glæde og fryd, og mange skal glædes over hans fødsel; thi han skal blive stor i Herrens øjne. Vin og stærk drik må han ikke drikke, og allerede fra moders liv skal han være fyldt af Helligånden, og mange af Israels børn skal han omvende til Herren, deres Gud. Selv skal han gå foran ham i Elias' ånd og kraft for at vende fædrenes hjerter til børnene“ og de genstridige til retfærdiges sind, så han kan berede

Herren et velskikket folk.“ Og videre står der i vers 76-79: „Og du, barnlille! skal kaldes den Højestes profet; thi du skal gå foran Herren for at bane hans veje og lære hans folk at kende frelsen ved deres synders forladelse, takket være vor Guds inderlige barmhertighed, ved hvilken solopgangen fra det høje vil besøge os for at skinne for dem, som sidder i mørke og dødens skygge, og lede vore fødder ind på fredens vej.“

Har vi mødre ikke som Elisabeth det som *vort* højeste ønske, at *vort* barn skal finde nåde for Herrens åsyn og være værdig til at udføre en mission for ham? Og vi prøver at vejlede og rette og puffe barnet den rigtige vej. Og så kan vi kun håbe, at resultatet svarer til vore anstrengelser og til vore forhåbninger. Men vi ved også, at Herrens veje er uransagelige, og at der er en mening med altting.

Og så kommer da den dag, hvor en kaldelse kommer til vores søn. Kan nogen glæde være større for en mor? Jo, det kan godt ske, at der kommer en endnu større glæde. Det er den, at sønnen bliver godkendt i de forskellige interviews, og han rejser afsted som nybagt og indsat missionær.

Og derefter? Jo, så kommer det første brev. Og lige med det samme mærker man en forandring hos det barn, man har fostret ved sit hjerte og tror, man kender. Nu er han pludselig blevet selvstændig, voksen... og et mandfolk, der ikke længere er bange for at give udtryk for sine følelser over for sine forældre. Ikke længere bange for at indrømme, at han holder af os, ikke bange for at sige, at han ved, at evangeliet er sandt...

Og heller ikke bange for at indrømme, at vi, hans forældre, havde ret, når vi prøvede at rettede og råde ham — hvor han tidligere som vel de fleste unge var så meget klogere end os gamle forældre.

Jo — straks fra det første brev, og videre gennem de næste mange måneders breve er det tydeligt, at den unge missionær er i gang med en kolossal udvikling. En udvikling, hvor det sommetider kan være vanskeligt for os at følge med...

Nu kommer der vidnesbyrd på vidnesbyrd fra ham. Der er forunderligt, så meget en sådan ung mand kan opleve og konsumere. Han har måske aldrig før været god til at skrive? Men nu kommer brev på brev med lange beretninger om, hvordan Helligånden har foranlediget besøg de rette steder på de rette tidspunkter; inspiration til at sige netop det, som var nødvendigt; afsløring af en viden, som man ikke troede, man havde; og så videre.

En gang imellem kommer der andre beviser på drengens indsats. Et brev fra en mor, som fortæller om, hvordan netop DIN dreng har foranlediget hele familiens omvendelse. Kan nogen personlig oplevelse konkurrere med et sådant brev?

Så kommer der billeder — fotografier af en lille gruppe mennesker, klædt af en lille gruppe mennesker, klædt i hvidt, og hvori man genkender sin egen missionær søn. Bagpå står der: „Den familie, vi døbt i lørdags + åldsterne, der døbt dem“.

Mange breve taler om det vidnesbyrd, han har om kirken, om Joseph Smith, og Jesus Kristus, om missionspræsidenten, om wardet derhjemme og om hans forældre. Og vi forældre føler, at solen igen skinner, at livet er dejligt, at Gud er med os.

Vi bliver stolte. Og det må man ikke være. Og dog? Vi kender vel allesammen den følelse, den fornemmelse, man har, når man har gjort sin simple pligt. For eksempel at hjælpe en blind over gaden — eller at bremse vognen, så man ikke kører en hundehvalp eller kat over. Den følelse, som i skrifterne kaldes for fred i sindet er vist netop den fornemmelse, man har i sådanne tilfælde. En vis tilfredshed med det, man har gjort. Fred i sindet. Og det er nok den akkurat samme fornemmelse, man har, når man læser brevet fra sin missionær søn. En lykke, som ikke kan være større — en tilfredshed med, at det så alligevel lykkedes. Mere prosaisk måske, som det må føles for en forretningsindehaver, når en annonceringskampagne er lykkedes og ordrene strømmer ind. Eller som, når en fest bliver en succes, og et fuldt hus viser deres tilfredshed med arrangementet. Anstrengelserne har

båret frugt. Eller som når et menneske, man i årevis har forsøgt at prædike evangeliet for, begynder at vise interesse og ber om lov til at komme med til et møde i kirken.

Sådan er det at være mor og far til en missionær.

Jeg er lykkelig over at være en sådan mor. Og jeg beder, at Herren fortsat vil lade mig være lykkelig i den kaldelse det er at være mor til en missionær. Vores søn brugte netop den betegnelse om sine forældre i et brev fornyligt — at det var vores kaldelse fra vor himmelse Fader at være forældre til en missionær.

At den lykkelige må blive mange danske forældres lod, beder jeg i ydmyghed og taknemmelighed ... i Jesu Kristi navn, Amen.

Rebecca Schmidt.

Howdan de unge kan forberede sig moralsk og åndeligt til en mission

AF JØRGEN W. SCHMIDT

Stavskonference søndag den 7. nov. 1976

Ældste Wirthlin har bedt mig tale om et ganske bestemt emne, nemlig om, hvordan unge mennesker kan forberede sig — moralsk og åndeligt — til at påtage sig og at rejse på mission. Og lad mig så tale til jer unge mellem 12 og 20 år.

De voksnere — jeres forældre, jeres lærere og ledere, har af Herren fået besked om at tage sig af jer, hjælpe jer, belære jer og lade jer nyde godt af deres erfaring. I L. & P. står der i afsnit 68:28: „De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffet for Herren“. Det er en befaling fra Himlens og jordens Herre, vor Frelser og Forløser. I må altså have de gamle undskyldt, at vi er så ivrige efter at lære jer alt det.

Der findes andre befalinger. For eksempel én, der blev givet profeten Joseph Smith, dengang de hellige boede i Jackson County i staten Missouri. I L. & P. 59:5 hedder det: „Der-

for giver jeg dem (dvs. kirkens medlemmer) en befaling og siger således: „Du skal elske Herren med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind, og du skal tjene ham i Jesu Kristi navn“. Og er det ikke centrum i alt det, som vi taler om i kirken? Kristus siger et sted: „Hvis I elsker mig, så holder I mine befalinger“. Vi skal tjene ham. Og hvordan gør vi det?

Hvad er det så, I må gøre for at gøre jer parat til at rejse på mission?

Kort sagt er det simpelthen det at holde budene. Det indebærer en hel masse: alt det sædvanlige, som I har hørt masser af gange, som f. eks. holde jer moralsk rene, det vil sige ikke at have intime forhold til nogen af det andet køn, før I bliver gift. Og bygge ikke til nogen af jeres eget køn, forøvrigt. At holde Visdomsordet, altså ikke drikke kaffe eller te eller spirituose drikke og heller ikke ryge eller bruge narkotiske midler. At betale en ærlig tiende, dvs. en tiendedel af jeres bruttoindtægt — altså det I får for jeres arbejde, FØR skat og andet er trukket fra. At passe jeres møder, og det gælder især nadervermødet og mødet for præstedømmet. At udføre det, som I bliver bedt om, at påtage jer de stillinger og det arbejde, som I kaldes til. At være velopdragne, høflige, velsoignerede, overholde de standarder, som jeres kirkeledere forklarer jer. Det var en ordentlig mundfuld, vil I måske tænke. Men det er ikke det hele. Der hører mere til. Og selvom I måske synes, at I klarer alt det her nævnte til en klar beståen af prøven — så bliver I ikke nogen god missionær, *medmindre* I også sørger for det sidste krav, jeg skal nævne her idag.

Og hvad er så dette krav?

I må være jer selv — I må skaffe jer jeres eget vidnesbyrd — I må sætte jer et mål eller flere, I må tvinge jer selv til at styre lige mod det mål og undgå alle svinkeårinder. I må gøre en aktiv indsats, ikke bare lade jer føre, styre og lede af andre.

Husk det: Hvis I synes, I mangler et vidnesbyrd, så er det jeres egen skyld! I får det, hvis I vil følge Herrens egen opskrift! Se, hvad der står i Moroni 10:4 i Mormons bog. Det er

det med at adspørge Herren om ikke det er rigtig nok! HAR du gjort det, du, som siger, at du ikke har et vidnesbyrd om Mormons Bog?

Og hvad med et vidnesbyrd om, at Herren virkelig er til? Har du ikke et sådant vidnesbyrd?

Det er din egen skyld, hvis ikke du har det! De hellige skrifter er fulde af historier om, hvordan folk har fået sådanne vidnesbyrd. Vore læktiebøger vrimler af dem. Familiehjemmeaftebøger er næsten ikke andret. Tag nu og læs af alle de historier — og det, som disse mennesker har gjort for at få et vidnesbyrd — og gå hjem og gør ligeså. Så skal du bare se, hvad der sker. Store ting sker dig. Og du får dit vidnesbyrd!

Du må lære at stå på egne ben. At bygge på dit eget vidnesbyrd. Og al lene efter det, som du tror på.

Jørgen W. Schmidt.

Til ”Stjernen”

Der var engang fire naboer, som levede dør om dør. De hed Per Nogen, Ole Alle, Egon Enhver og Leif Ingen. Der var nogle meget mærkelige mennesker, og man havde svært ved at forstå dem. De levede på en meget skamfuld måde og alle vidste det. Nogen snakkede for eksempel om sine naboer og Alle var bange for at gøre noget ved det, fordi Nogen måske fandt ud af det. Men Enhver vidste, at Alle talte om Nogen, så han fik nok kun, hvad han havde fortjent. Det var faktisk ikke spor rart at bo i det nabolag. Jeg tror bestemte ikke, at I ville have syntes om at bo der. På et tidspunkt gik der ild i Alle's hus. Enhver troede, at nogen havde ringet efter brandvæsenet. Nogen troede, at Alle havde gjort det, så det endte med, at Ingen ringede efter brandvæsenet, og Alle led et stort tab. Alle fire mænd tilhørte vor kirke. Alle gik ud at fiske om søndagen. Enhver gik ikke til nadervermøde, fordi han vidste jo, at der ikke var Nogen i snakke med; men Ingen gik i kirke. Ingen var den eneste retskafne af de fire. Ingen var me-

get trofast. Ingen betalte sin tiende, Ingen sang i koret, Ingen betalte sit fasteoffer. Ingen gik i GUF. Ingen udførte sit hjemmelærerarbejde. Faktisk gjorde Ingen alt det, der var behov for i kirken. Man manglende en lærer i søndagsskolen, og Alle troede, at Enhver ville være det. Enhver troede, at Nogen ville være det, så gæst hvem der til sidst blev det? Du har ret, Ingen. Det skete nu at en femte nabo kom for at bo sammen med dem. Han var ikke medlem af vores kirke. Alle troede, at Nogen ville prøve at ringe til ham. Enhver kunne i det mindste have ringet een gang. Og hvem tror du nu, det endte med ringede til ham? Rigtigt igen, Ingen. Med tiden døde de fire mænd og hvor endte de? Tjah, Alle skulle have talt sin egen sag, men han troede, at Nogen ville frelse ham. Det gjorde Nogen ikke. Enhver kunne have klaret det, men Ingen hjalp til. Hvem af disse fire mænd kom nu i himlen? Selvfølgelig, du tager ordene ud af munden på mig, Ingen kom i himlen. Dette er min bøn til jer i dag: „At vi ikke får Nogen til at forlade kirken, og at vi sætter Alle i arbejde, så Enhver kan leve lykkeligt for evigt.“

Misforståelser bør være problemer, ikke tragedier. Magt kommer gennem indsigt, forståelse og visdom. Alt på een gang findes ikke.

Rapport fra Regionalrepræ- sentanternes Seminar

En indtrængende opfordring til kirksens medlemmer om at blive medlemsmissionærer var højdepunktet i en tale af præsident Spencer W. Kimball til kirkens generalautoriteter og De Tolvs regionalrepræsentanter ved det halvårige seminar, der blev holdt forud for generalkonferencen.

Under sin gennemgang af kirkens hurtige vækst de sidste få år, sagde

præsident Kimball: „Vi har altid talt om kirken som en eventuel verdensomspændende kirke, men idag er den det virkelig.“

„Vi er meget stolte over den hurtige vækst i missionærernes antal – noget over 25.000,“ sagde han. „Men vi må ikke støtte os til dem alene, for deres antal er temmelig lille i sammenligning med det store antal medlemmer af kirken. Den store høst, vi kan opnå, må komme gennem den missionærgerning, som for en stor del ydes af folket. Med 3 1/3 million medlemmer, har vi en stor hær af missionærer.“

Præsident Kimball fortsatte: „Brødre og søstre, der er talrige mennesker i verden, som hungrer efter Herren og hans ord. De tørster efter samvær med Herren, og endnu ved de ikke nøjagtigt, hvad de hungrer efter, ej heller hvad, der vil slukke deres tørst. Det er jeres og mit ansvar at bringe dette evangeliums budskab ud til dem.

En af de højeste former for kristen tjeneste er at dele evangeliet med andre, fordi der med dets modtagelse kommer så mange andre velsignelser,“ sagde han.

Idet han omtalte den store udfordring, der var blevet givet af præsident David O. McKay, „Ethvert medlem en missionær,“ sagde præsident Kimball: „Den udfordring gælder stadig, og vi håber, at den stadig er i alles tanker.

Vort virkefelt rækker ud over hele denne store jord fra den ene ende til den anden. Vort store og inderlige ønske er at dække denne verdens behov for forståelsens lys, at plysne vejen ud af fordægthed og mørke.

Det kræver to forskellige ting. Det ene er at prædike evangeliet, og det andet at føre folk ind i fællesskabet. Vi må være imødekommende over for mindretal. Vi må være venlige over for alle, som er mindre privilegerede. Vi må være venlige over for alle vore brødre og søstre overtalt i verden.

Det burde være klart for os.“ fortsatte præsident Kimball, „at vi sædvanligvis må opvarme vore medlemmer, før vi på passende måde kan advare dem. Vores næste må opleve vort oprigtige venskab og kammeratskab.

Vi ønsker, at vore medlemmer skal være inderlige overfor deres medlemmer, de skal ikke skælde ud eller skræmme dem. Hvad vi har brug for er ikke flere tilnærmelser men færre betænkeligheder ved at dele evangeliet med andre. Vi håber, at vore medlemmer ikke vil nøjes med følelser for sagen, men virkelig leve op til dette krav om at dele evangeliet med andre.“

Fra emnet medlemsmissionærer vendte præsident Kimball sig til et andet område, der bekymrer ham meget: tempelægteskaber. Han karakteriserede det som „forfærdeligt“, at kun lidt under halvdelen af kirkens medlemmer bliver viet i templet, og at mere end halvdelen af dem, som gifter sig uden for templet, ægter ikke-medlemmer. „Undersøgelser viser,“ påpegede han, „at kun omkring en af syv ikke-medlemmer, som bliver gift med en SDH-ægteskæbne, jeres sind slutter sig til kirken. Det betyder, at mange familier ikke vil blive velsignet med evangeliet, og at mange af børnene ikke vil opvokse som sidste dages hellige.

Vi burde hurtigt og øjeblikkeligt være opmærksomme på, hvad der bør gøres for at opmuntre de unge, opmuntre deres ledere og opmuntre deres forældre, så de kan blive gift i templet.

Hvor der er vilje, er der udvej, og mange unge mennesker har opdaget, at de virkelig kan rejse den halve klode rundt for at blive tempelviet, hvis de virkelig ønsker det.“

Præsident Kimball opholdt sig derefter ved endnu et vigtigt emne indenfor kirkens program, nemlig tempel- og genealogisk arbejde, som „bekymrer mig meget,“ sagde han. „I øjeblikket er kun en fjerdedel af de navne, der køres gennem templerne, skaffet til veje gennem de helliges personlige efterforskning. Det er et forhold, der må ændres.

Hellige i enhver uddeling må lære at komme med deres egne navne. Japannerne bør komme med navne til deres eget tempel i Tokyo. Sydamerikanerne burde komme med deres egne navne til deres Sao Paulo tempel. Og på samme måde i Mexico og Seattle og ethvert andet oprettet tempelområde.“

Idet præsident Kimball derpå gik over til at tale om velfærd sagde han om velsignelserne ved lydighed. „Kristi disciple behøver ikke at fyldes med forurolighed,“ sagde han. „Husk, at 'er I beredt, behøver I ikke at frygte' (L.&p. 38:30). Beredskab er, når det gøres rigtigt, en levemåde, ikke et pludseligt, iøjnefaldende program.“

Han talte derpå om vigtigheden af den rette overholdelse af sabbatsdagen og overværelse af moder, og sagde: „Selvom vi måske har en rekord, der ikke kan slås af nogen anden større gruppe i verden, så er vi langt fra fuldkomne og bør stadig fortsætte med at hjælpe folk til at påtage sig deres ansvar for at bringe *alle* familiens medlemmer med til møder *høje* tiden. At gå i teater eller biograf eller til sportsskæmpe om søndagen er forkasteligt. Vi håber, at vi hos medlemmerne kan opvække en dyb og højtidelig respekt for sabbatsdagen. Og selvfølgelig er det, at overvære vore møder, at overholde sabbatsdagen.“ Præsident Kimball fremhævede tiende og fasteofferydelse, familiehemmeaftener og familiebønner og visdomsordet. Og han gav derpå regionalrepræsentanterne en udfordring til at være meget opmærksom på „enhver form for ugudelighed, syndighed og uro“ i deres områder og især at opfordre medlemmerne til at modstå umoralitet, pornografi, tarvelighed og fri abort.

Han sluttede med endnu en henvisning til missionærarbejdet: „Vi ønsker en stadig vækst i kirken, og vi er velfornøjede med, men ikke overvældet af, de fremskridt der gøres. Vi glæder os til den dag, da Zion kan bygges; men Herren siger: „Lad min hær først blive meget stor“ (L.&P. 105:31). Og det henviser selvfølgelig til missionærerne, en hær, der vokser, men også til medlemmerne i kirken. Herren har i den retning stillet meget bestemte krav til os, og vi bør alvorligt bestræbe os for at acceptere hans råd.“

Femten nye regionalrepræsentanter for De Tolv blev introduceret ved seminaret: Robert N. Brady fra Brentwood i Tennessee; Doyle J. Davis fra Covina i Californien; Eugene Mark

Robert Englebort fra Holland; Harvey S. Greer fra Fair Oaks i Californien; John R. Lasater fra Stuttgart i Tyskland; Julian C. Lowe fra McLean i Virginia; John Maxwell fra Houghton-le-Springs i England; D. Keith Myres fra Bonita i Californien; Mark C. Ricks fra Rexburg i Idaho; Enrigue Rittscher fra Guatemala City i Guatemala; Lenard D. Robinson fra Reno, Nevada; Jorge Rojas O fra Mexico City i Mexico; Ian David Swanney fra Elvington i England; Roberto Vidal fra San Antonio i Peru; Donald G. Woolley fra Ames i Iowa.

Fire regionalrepræsentanter blev afsløst; Grant M. Bowler fra Logandale i Nevada; Arch L. Madsen fra Salt Lake City. Broder Larsen og broder Wells blev senere kaldet til De Halvfjerders første Kvorum.

Efter præsident Kimballs tale fortsatte seminaret med taler af ældste Gordon B. Hinckley, ældste Thomas S. Monson, ældste L. Tom Perry, ældste David B. Haight og ældste Franklin D. Richards. Disse talere illustrerede for regionalrepræsentanterne forholdet mellem dem og deres område-supervisors, stavspræsidenter og missionspræsidenter i det stadig om sig gribende regionaliseringsprogram i kirken.

Område konferencer planlagt for Mexico, Central- og Sydamerika

Mexico, Centralamerika og Sydamerika vil være værter for to serier af områdekonferencer i løbet af foråret 1977 i henhold til en bekendtgørelse fra Det øverste Præsidentskab.

I alt vil der blive otte konferencer – én serie på fire konferencer i Mexico og Mellemamerika, og en anden serie på fire konferencer i Sydamerika – hvortil mere end 240.000 hellige fra tretten lande er inviteret. Konferencerne er et yderligere bevis på kirvens vækst i Latinamerika – af de otte steder har kun ét, Mexico City,

tidligere været vært for en områdekonference. Det var i 1972.

Som det har været tilfældet med områdekonferencer, der har været holdt andre steder i verden, vil præsident Spencer W. Kimball sammen med andre generalautoriteter og lokale ledere deltage i de forskellige konferencemøder.

Konferencerne i Mexico og Mellemamerika vil finde sted i Monterrey den 17. og 18. februar for de hellige i det nordlige og nordvestlige Mexico; i Mexico City den 19. og 20. februar for det centrale, sydlige og sydøstlige Mexico; i Guatemala City i Guatemala den 21. og 22. februar for hellige i Guatemala og nabolandet El Salvador; samt i San Jose i Costa Rica den 23. og 24. februar for hellige i Costa Rica, Honduras, Nicaragua og Panama. Disse vil blive de første konferencer, der holdes i Mellemamerika. Ældste Howard W. Hunter, medlem af De tolv Råd og områdeadvisor for Mexico og Mellemamerika, har overopsynet med forberedelserne til disse konferencer, hjulpet af ældste J. Thomas Fyans, medlem af De Halvfjerders øverste Råd og områdesupervisor for disse områder. Efter konferencerne i Costa Rica vil broderne holde en anden serie af områdekonferencer i Sydamerika. Først mødes de peruvianske hellige i Lima i Peru fra den 25. til den 27. februar. Derpå mødes fra den 28. februar til den 1. marts de chilenske hellige med de besøgende kirkeledere i Santiago, og den 2. og 3. marts vil de bolivianske hellige samles i La Paz i Bolivia. Den sidste konference i serien vil blive i Bogota i Columbia fra den 4. til den 6. marts for de hellige fra Venezuela, Ecuador og Columbia. Forberedelserne til de sydamerikanske konferencenserier ledes af ældste Bruce R. McConkie, medlem af De tolv Råd og områdeadvisor for det vestlige Sydamerika, og ældste A. Theodore Tuttle, medlem af De Halvfjerders øverste Råd og residerende områdesupervisor for dette område. Hver konference i hver serie vil bestå af offentlige møder, særlige møder for præstedømmet og for mødre og døtre, samt kultur-forestillinger af de lokale hellige.

Vi behøver hinanden

En af de store velsignelser ved at være medlem af kirken er at være i stand til at styrke hinanden og opløfte hinanden. Vi er på udkik efter inspirerende oplevelser, der har styrket jeres vidnesbyrd, og som I kan dele med andre søskende. Det behøver ikke at være hele artikler. De kan være eksempler, illustrationer eller noget, som belyser følgende områder:

*læsning af skrifterne
tjenestegerning i kirken
undervisning i hjælpeorganisationerne
hjemmelærerarbejde
besøglærerindarbejde
familiehjemmeaftener
missionærarbejde
omvendelser
aktiveringer
personlig hjælp fra andre medlemmer
præstedømmekvorum-resultater
særlige vidnesbyrd og svar på bønner*

*genealogiske oplevelser
åndelige oplevelser delt af forældre og børn*

Måske kunne I tænke jer at foreslå idéer og emner. Det vigtigste er at forstå, at I måske har noget værdifuldt at bidrage med, hvis I bare vil tage jer tid til at tænke over det. De fleste af dem, hvis beretninger trykkes i kirkens blade, er almindelige medlemmer af kirken, som simpelthen ønsker at dele noget inspirerende som de har lært eller oplevet med andre. Vil I ikke også gøre det?

*Send jeres artikler, oplevelser, osv., til:
Jørgen Ljungstrøm, Translation Services, Vodroffsvej
7, 1900 København V., eller til:
International Magazines
50 East North Temple
Salt Lake City, Utah 84150, USA*

*Larry Hiller
Managing Editor*

